† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 12 (33)
August 1994

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie creştină ortodoxă, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia naţională, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina naţional-democrată, aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.

DIN SUMAR:

- **Sociologia Mişcării** — *Prof. univ. dr. Ilie BĂDESCU* — Pag. 8
- **Dosarul comunismului** — *Cristian FLOREA* — Pag. 7
- **Campanie antiromânească în presa franceză** — *Dr. ing. Duiliu SFINŢESCU* — Pag. 2
- **Doctrina legionară** — *Marian MUNTEANU* — Pag. 4-5
- **Impostură la „Gazeta de vest"** — *Dr. Ion ZEANĂ* — Pag. 3

Sfântă Fecioară Maria,
Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!

Îndemn

La începutul acestui an redacţia noastră a publicat scrisoarea unui anonim „Frate Alexandru" ale cărui opinii sunt din păcate reprezentative pentru mulţi tineri (încă) anonimi ai generaţiei noastre. De atunci au sosit pe adresa redacţiei o sumedenie de replici, unele găzduite şi în paginile publicaţiei noastre.

Am considerat semnificativ acest „Îndemn" pe care-l publicăm acum (în încheierea rubricii „Fratelui Alexandru"), îndemn adresat tuturor celor care încă se mai îndoiesc, încă se mai tem, încă mai aşteaptă la adăpostul anonimatului ca alţii să facă ceea ce trebuie ei înşişi să înfăptuiască.

Încă o dată aşa cum au arătat-o atâţia părinţi spirituali, trebuie să înţelegem – tineri şi vârstnici împreună – că în mâinile noastre, în credinţa noastră mai ales, stă salvarea României.

Prietene, dragă coleg de generaţie,

Am vrut mai demult să-ţi scriu prin intermediul ziarului „Mişcarea" care, într-un fel, prin apariţia sa, ar trebui să-ţi dea un optimism, nu exagerat - e adevărat! - în ceea ce priveşte soarta acestui neam din care cu mândrie (hai, recunoaşte!) faci parte.

Îţi împărtăşesc părerile cu privire la deznădejdea care ne-a cuprins pe toţi. Oare chiar nu ne mai interesează ce va fi peste trei ani, chiar mai repede poate? Sau am uitat, nu neapărat acel decembrie '89, ci multe alte clipe, din secole şi secole, când în aşteptarea sărbătorilor de iarnă, oamenii se rugau pentru un an mai bun, mai luminos, mai fericit? Cum spunea Iorga, „cine uită, nu merită". Nu, nu trebuie să uităm.

N-aş vrea ca ceea ce facem să fie pentru noi, ci pentru cei ce vor urma, aşa cum eroii de care ne amintim prea rar, tineri şi nu numai, mureau cu gândul la o ţară liberă, de care să ne bucurăm noi, cei de astăzi.

Prietene, te întrebi pe ce o să reclădim România? Şi zici că nu cu „Istoria religiilor" a lui Eliade, sau cu metafizica lui Nae Ionescu. Dar aceştia ne amintesc sau mai degrabă, nu ne lasă să aţipim, să lenevim, în lupta ce avem s-o ducem. N-ar trebui să ne plângem de lipsa modelelor. Mai întâi trebuie să privim la Domnul Iisus, la smerenia cu care a ascultat şi a dus la îndeplinire planul lui Dumnezeu. El e singurul care, prin jertfa Lui, a mântuit omenirea. Hai să-L urmăm pe El şi prin El să gândim lupta.

Vei spune poate că El e Dumnezeu, iar tu ai nevoie şi de modele pământeşti, cu care să poţi vorbi şi sfătui, care să-ţi dea încredere în forţele pe care cu siguranţă le posezi. Dacă ne lipseşte credinţa în Dumnezeu, care întotdeauna aude gemetele noastre, să i-o cerem tot Lui. El ne-a făcut, nu ne-a uitat şi ne va ajuta. Dacă nu El, cine altcineva?

Suntem mulţi, frate; poate nu atât cât să fim acum o forţă politică (o să fim dacă va fi necesar), dar suficient ca să facem ceva, dacă vrem.

Spui că România a murit. Lasă-mă să te contrazic, chiar dacă ştiu că ai spus-o tocmai ca să ne trezeşti pe noi, colegii de generaţie. România nu avea cum să moară, n-o lăsa pământul care se ştie românesc şi sângele celor care n-au permis altora să ne facă robi.

Mi-ar plăcea mult să stăm de vorbă, să ne cunoaştem mai bine, cu atât mai mult că avem nevoie de tine. Te aşteptăm. Şi cu toţii, luptând alături, vom învinge, mai ales că Dumnezeu este cu noi.

Silviu SĂCUIU, student

Numai prin rugăciune şi smerenie ne vom întări şi pregăti sufleteşte pentru a izbândi în lupta grea care ne aşteaptă!

PELERINAJ

Mişcarea Pentru România organizează în perioada 22-31 august un pelerinaj la locuri sfinte ale Ortodoxiei româneşti.

Aderenţii şi simpatizanţii care doresc să participe sunt invitaţi să ia legătura cu sediul central până cel târziu marţi, 17 august.

Pelerinii vor trebui să fie pregătiţi cu cele necesare pentru marşuri de aproximativ 15 km/zi în zone montane.

Informaţii suplimentare şi instrucţiuni detaliate se pot obţine direct de la sediul central (telefon 659.45.72) sau de la şefii grupurilor MPR din ţară.

În viitor: Ororile comuniste: gropile comune de la Suceava ● Extremismul evreiesc în acţiune

BIBLIOTECA

Anul III Nr. 12 (33)
August 1994

CAMPANIE ANTIROMÂNEASCĂ ÎN PRESA FRANCEZĂ

Transylvanie : frustrations hongroises

Ils représentent 21 % de la population de cette région rattachée à la Roumanie par le traité de Trianon

LVANIE :
nvoyé spécial

Après la Première Guerre mondiale, le traité de Trianon avait privé la Hongrie de plusieurs des territoires qu'elle contrôlait. Conséquences : aujourd'hui, 3 millions de Hongrois

parmi la population magyare, affirme-t-il. Pourtant, nous n'avons jamais appris à bien nous comprendre, sous le régime communiste. »

La recensement de 1992

six millions de personnes ! » Les Magyars réclament avant tout l'éducation dans leur langue maternelle, mais aussi l'accès aux emplois publics, et le développement du réseau

pression, ici, explique monsieur. Si je passant devant ... receval, et je ... boire. Il n'y a ... entre les peuples,

Suntem obişnuiţi deja cu „probitatea" multora dintre scumpii noştri „fraţi" întru „francofonie". Întreaga lume cunoaşte calificativul de „ţigani" cu care am fost etichetaţi nu de mult de către un oarecare reporter francez. Nu este singurul caz în care presa franţuzească, la comanda unor obscure directive, ţine să ne înfăţişeze lumii într-o lumină nefavorabilă. Mai este cunoscut şi neobişnuitul caz al unui reporter de la un post de televiziune guvernamental, ce a fost concediat pentru că în urma unei documentări de câteva luni în România şi-a permis să prezinte un material filmat care ilustra o imagine sensibil diferită a României decât cea pe care o doreau şefii săi. Acea imagine trebuia neapărat să corespundă schemei „clasice" a unei Românii formată din barbari, ţigani, dementi şi copii handicapaţi.

Mai avem în vedere şi prezentarea pe care ne-o oferă Larousse-ul recent editat în Franţa, căreia, revista „Mişcarea" i-a acordat un spaţiu larg, într-un număr trecut. Totodată ne este cunoscut şi stilul în care este prezentată aşa zisa problemă a Ardealului, precum şi a „obiditei" minorităţi maghiare.

Mai grav este faptul că numeroşii reprezentanţi ai Statului Român, bine plătiţi şi bine aşezaţi în Franţa şi în alte ţări, în pofida obligaţiilor pe care le au, nu-şi manifestă în nici un fel opinia faţă de nenumăratele mistificări ce apar în presa străină cu privire la România şi problemele româneşti.

În ce ne priveşte, ne facem datoria de a semnala încă un material apărut recent într-o importantă publicaţie din Franţa, „Le Figaro", cu privire la Transilvania. În josul articolului se găseşte o imagine grafică ce înfăţişează o bătrână în straie ungureşti strivită între literele ce formează cuvântul România.

La apariţia acestui articol în „Le Figaro", dl Dr.Ing. **Duiliu Sfinţescu** a trimis o replică redactorului şef al ziarului „Le Figaro", a cărei traducere o redăm mai jos (titlul este pus de redacţia noastră – n. red.).

Redactorul şef al ziarului „Le Figaro" i-a comunicat dlui Duiliu Sfinţescu că nota nu poate fi publicată din... lipsă de spaţiu!!!

Aşa, ca semn de solidaritate „francofonă".

Redacţia „Mişcarea"

Domnului Redactor Şef al ziarului „Le Figaro"
Domnule Redactor Şef,

Citind în ziarul Dumneavoastră din 26 mai 1994 articolul relativ la minoritatea ungurească din Transilvania, semnat cu iniţialele S.K., crezusem că era rolul vreunei autorităţi sau reprezentanţe diplomatice române, şi nu al unui simplu cetăţean, să ia poziţie asupra unui subiect atât de important.

Negăsind nimic în acest sens în numerele următoare ale ziarului, mă adresez D-voastră rugându-vă să acceptaţi în ziarul „Le Figaro" textul alăturat, ca „drept la replică".

Duiliu Sfinţescu

FRANCOFONII MAGHIARE LA PARIS

Motto:
Pentru o cauză strâmbă toate motivele sunt bune: mai ales cele necinstite.

Respectabilul ziar „Le Figaro" a publicat într-un număr din luna iunie articolul semnat S.K. (***Stephane Kovacs** – Nota Redacţiei „Mişcarea"*), în care se deplânge soarta maghiarilor din Transilvania, „regiune anexată României prin tratatul de la Trianon."

Publicul francez necunoscător al realităţilor istorice poate să fie indus în eroare de această prezentare tendenţioasă, dar ziarul „Le Figaro" nu poate ignora, nici chiar după trei sferturi de secol, că Transilvania, leagănul bimilenar al neamul[ui] românesc, unde populaţia autohtonă românească a fo[st] întotdeauna şi este şi astăzi larg majoritară, nu a fost „anexat[ă]" României prin tratatul de la Trianon ci a fost recucerită prin lu[ptă] de la imperiul Austro–Ungar de tristă amintire, sub stăpânirea căruia conducerea Transilvaniei era rezervată exclusiv „Uni[unii] celor trei naţiuni" (unguri, saşi şi secui), autohtonii majoritari români – fiind reduşi la starea de sclavie şi lipsiţi de cele m[ai] elementare drepturi.

Se speculează în acel articol şi neştiinţa francezului de rând asupra faptului că în România există două noţiuni distincte „cetăţenie" şi „naţionalitate", care în dreptul francez sunt contopite într-una singură, numită „nationalité". Este cetăţean şi, implicit, de naţionalitate franceză cine are (sau e în drept să obţină) un paşaport francez. Dacă eu aş scrie sau aş afirma în Franţa, conform dreptului românesc, de exemplu că un cunoscut mare dregător actual al statului francez – purtător al unui nume pur unguresc *(actualul ministru francez de finanţe, Sarkosy – Nota Red.)* – este cetăţean francez de naţionalitate maghiară, aş fi pasibil de o pedeapsă penală (şi ar putea să fie şi cazul reporterului S.K.).

Dar aşa stând lucrurile, unde sunt sau ce pot fi „minorităţile" în Franţa? Fi-vor cumva cei ce mai vorbesc şi astăzi limba maternă a lui Napoleon sau vreun „dialect germanic"? Desigur nu.

Autorul S.K. ne spune că în câteva sate cu populaţie maghiară sunt şi ... câte doi jandarmi români. Dar nu ne spune că toate firmele, publicităţile şi inscripţiile în lungul străzilor sunt scrise numai în ungureşte.

Unde s-a văzut aşa ceva în Franţa?

Autorul - reporter se fereşte să scrie că ungurii au în România şcoli, de toate nivelele, în limba lor, dar îi plânge că li se cere să înveţe istoria şi geografia ţării în care trăiesc şi ai cărei cetăţeni sunt, în limba română. Ce opresiune! Dar unde sunt şcolile şi universităţile „minorităţilor" din Franţa?

Ceea ce este revoltător este confuzia care se crează în spiritul opiniei publice franceze, şi metoda necinstită prin care se caută înduioşarea compatrioţilor mei francezi faţă de soarta minorităţii maghiare din România.

Scriu acest lucru ca francez şi ca român. Franţa este patria mea, ţara pe care am ales-o liber. România este ţara strămoşilor mei, a rădăcinilor mele, de care nu m-am lepădat niciodată.

Şi fie-mi îngăduit să nu pot accepta grafismul caricatural al numelui de România din acel articol (*).

Duiliu SFINŢESCU

(*) Litera R, iniţiala României este trunchiată şi completată cu un bust de femeie în costum naţional unguresc

A 50-A ANIVERSARE A ZILEI DE 20 IULIE 1944
Declaraţia ministrului german de externe Klaus Kinkel

„Un popor care nu vrea să aibă trecut nu merită nici viitor."

Alexander von Humboldt a avut dreptate: capacitatea de a lămuri propria istorie constituie pentru fiecare popor piatra de încercare a maturităţii politice de stat. Acest lucru este valabil mai ales pentru 20 iulie 1944. 50 de ani după eşuarea atentatului împotriva lui Hitler se pune problema onorării rezistenţei poporului nostru împotriva barbariei, dar şi de a trage învăţăminte.

Împotriva naţional-socialismului nu a existat o mişcare de masă. În acelaşi timp însă, rezistenţa nu s-a limitat la o anumită clasă sau elită. Caracterul şi nu originea de clasă au determinat oamenii să intre în Rezistenţă. Ostilitatea faţă de guvern a fost liantul între numeroasele grupuri care uneori erau chiar contradictorii. La o distanţă de jumătate de secol nu se cade ca retroactiv să facem aprecieri referitoare la motivul „real" al rezistenţei.

Actul de curaj şi sacrificiul suprem merită întreaga noastră atenţie şi toată recunoştinţa noastră. Luptătorii din Rezistenţă au acţionat – după cum se exprimă Dietrich Bonhoeffer – în locul acelora care ar fi trebuit să acţioneze. Această declaraţie constituie şi astăzi pentru noi, germanii, un avertisment deosebit, un îndemn la a nu rămâne insesibili în faţa intoleranţei, violenţei, urii împotriva străinilor şi rasismului. Toate aceste aspecte nu se întâlnesc numai în Germania dar noi, germanii, trebuie să fim şi mai sensibili şi mai atenţi decât ceilalţi în această problemă.

De fapt, este vorba de premise foarte elementare ale convieţuirii într-un stat de drept liberal: deosebirea binelui de rău, militarea pentru libertate şi atitudine faţă de nelibertate, autodeterminarea onestităţii fundamentale împotriva abrutizării şi dispreţului faţă de om. Statul nostru poate rezista numai în condiţiile în care fiecare cetăţean militează în domeniul lui de activitate pentru dreptate şi toleranţă. Din fericire, astăzi nu se cere acel sacrificiu mare pe care l-au adus luptătorii din Rezistenţă din 20 iulie, deoarece noi trăim în democraţie, dar se cer curaj civic şi curaj cetăţenesc. Nu trebuie să întoarcem capul sau să ne facem că nu auzim atunci când un străin sau un handicapat este insultat sau agresat. Acestea sunt imperativele actuale. Prin bunăcuviinţă putem onora obligaţiile noastre ce decurg din moştenirea lui 20 iulie 1944 despre care Albrecht Goes spunea: „atât de departe poate zbura săgeata omului în cazuri extreme".

Biroul de pres[ă]
al Ambasadei Germaniei la Bucureşt[i]

Un comandant legionar ia atitudine împotriva imposturii

Un agent provocator: Valeriu C. Neştian, publicist la revista „Gazeta de Vest"

Motto: Porcului bunul gospodar îi dă peste rât cu bâta.
(Proverb românesc)

În „*Gazeta de Vest*" (nr. 32 din Mai 1994), **Valeriu C. Neştian**, publicist comentator al acestei reviste pretins legionare, publică, în cadrul unui aşa zis „Calendar Legionar", un articolaş plin de ură, patimă oarbă şi venin, la adresa defunctului **comandant legionar Constantin Papanace**, unul dintre principalii fruntaşi ai Mişcării Legionare.

Intelectual de rasă, un om de caracter şi de o moralitate ireproşabilă, unul dintre cei mai apropiaţi, mai iubiţi şi mai apreciaţi consilieri intimi ai Căpitanului, **Constantin Papanace** a deţinut în timpul prigoanei din 1938 funcţia de **şef al Comandamentului legionar pe ţară** (după arestarea lui **Iordache Nicoară** şi a lui **Păsu Antoniu** şi până la evadarea profesorului **Vasile Cristescu**, ultimul şef al Comandamentului legionar numit direct de Căpitan, asasinat de către agenţii Siguranţei Statului la 25 ianuarie 1939). De asemenea, Constantin Papanace a desfăşurat şi o bogată activitate de scriitor politic, îmbogăţind patrimoniul doctrinei legionare cu lucrări de valoare care-l înscriu cu cinste alături de **Căpitan, Ion Moţa, Vasile Marin, Alexandru Cantacuzino, Victor Puiu Gârcineanu** etc. Mai trebuie amintit, pentru a schiţa conturul personalităţii sale excepţionale, că a fost şeful, unanim recunoscut, al grupului legionar refugiat în Germania până în 1940 – grup din care făcău parte grade şi fruntaşi legionari ca: **preot Ion Dumitrescu-Borşa, Victor Vojen, Alexandru Constant, Horia Sima, Gheorghe Ciorogaru, Victor Silaghi, Viorel Trifa, Nicolae Pătraşcu, dr. Laurenţiu Voicu** şi mulţi alţii. Acest fapt îl recunoaşte însuşi Horia Sima în memoriile sale (vezi „Sfârşitul unei domnii sângeroase").

Trecem peste frământările şi disensiunile interne survenite în sânul grupului legionar refugiat a doua oară în Germania, după căderea Mişcării Legionare de la putere, în Ianuarie 1941, ele depăşind limitele şi obiectivul acestor rânduri care se vor în primul rând a fi un act de demascare şi de înfierare publică a unui ticălos agent provocator.

*

Toţi contemporanii evenimentelor din anii '30 ştiu care a fost şi va fi, în cadrul Mişcării şi spiritualităţii legionare, locul comandantului Constantin Papanace, despre care vorbeşte elogios însuşi Căpitanul în cartea sa *Pentru Legionari*, carte fundamentală şi de căpătâi pentru înţelegerea corectă a Mişcării Legionare.

Nu ne îndoim că a citit-o şi Valeriu Neştian, acest personaj infatuat şi insolent, care şi-a permis cutezanţa să denigreze personalitatea şi opera lui Constantin Papanace, profanându-i memoria (indirect şi a Căpitanului!), tocmai cu ocazia comemorării zilei lui de naştere.

Este timpul ca oamenii care se încred cu prea mare uşurinţă în mulţimea de „specialişti" în legionarism să afle exact cu cine au de a face.

Cine este, deci, **Valeriu C. Neştian**, acest execrabil individ, cu ifose de doctrinar legionar, aciuat la „*Gazeta de Vest*" cu titlul pompos de „publicist comentator"?

Din informaţiile pe care le deţinem, Valeriu C. Neştian (nume parcă predestinat la „neştiinţă" şi răutate) nu are nici un trecut şi nici un merit ca legionar cum se pretinde. Este evident prea tânăr pentru a avea vreo legătură cu Mişcarea Legionară. Dar nu aceasta este problema; până aici lucrurile sunt explicabile şi se bucură, pentru judecata normală, de înţelegere şi de toate circumstanţele atenuante.

Din păcate însă, Valeriu C. Neştian, scormonit de „demonul literar" şi dornic să se afirme chiar sub zodia lui Satan – pe care o credea probabil veşnică – a desfăşurat o jalnică activitate publicistică în presa ...regimului comunist! Despre această activitate publicistică în sinistra epocă de teroare comunistă există dovezi clare şi indiscutabile. Neştian însă a ţinut-o ascunsă, neştiind că, oricâte măsuri de precauţie îşi iau impostorii şi răufăcătorii, adevărul triumfă mai curând sau mai târziu. Mânat de acelaşi orgoliu de afirmare cu orice preţ şi, mai mult ca sigur, propulsat de fosta Securitate, în cadrul unui plan diabolic de dezinformare şi dezbinare generală, socială şi naţională, neştiutorul Neştian, împopoţonat cu titlul respectabil şi impunător de profesor, s-a re-lansat în presa democratică imediat după sublima insurecţie din Decembrie '89 a tineretului român anticomunist.

I-am semnalat prezenţa iniţial în paginile ziarului „*Dreptatea*", oficiosul PNŢCD, cu câteva articole în care schiţa, timid dar lăudabil, o atitudine oarecum favorabilă Mişcării Legionare, lăsând impresia că este un naţional-ţărănist convins, onest şi obiectiv. Am înregistrat această atitudine – de ce să n-o mărturisim – cu legitimă satisfacţie, dar şi cu tot atât de legitimă mirare, pentru că noi, cadrele vechi legionare, aveam relaţii strânse cu toată conducerea PNŢCD în frunte cu dl. Corneliu Coposu şi totuşi, în ciuda multor promisiuni, **nu ni s-a permis publicarea nici unui rând ca răspuns la articolele tendenţioase publicate în oficiosul partidului!** În schimb, anonimul domn Neştian – fără legăturile noastre de prietenie închegate în decursul celor 15-16 ani de luptă şi suferinţă comună în închisorile şi lagărele comuniste cu toţi fruntaşii actuali ai PNŢCD – avea „iarba fiarelor" cu care deschidea subit uşa redacţiei oficiosului naţional-ţărănist, în care se strecurase desigur, conform aceluiaşi scenariu diabolic, şi alte elemente criptocomuniste.

Aşa se explică găzduirea lui vremelnică la „Dreptatea". Dar Valeriu C. Neştian avea altă misiune mai importantă. **Aceea de a se infiltra în presa post-decembristă de dreapta, mai precis să contribuie la crearea unei prese aşa-zis legionare.** Citind câteva cărţi de doctrină legionară, al căror spirit nu l-a asimilat câtuşi de puţin, provocatorul Neştian s-a lansat impetuos, publicând cu regularitate în paginile prestigioasei reviste lunare „Cuvântul Românesc" din Canada, editat de inimosul George Bălaşu.

După o tentativă nereuşită de infiltrare la publicaţia „Mişcarea" (care l-a depistat rapid) rămâne fixat la tânăra revistă timişoreană „*Gazeta de Vest*", revistă care părea animată iniţial de intenţii şi convingeri curate, dar care, pe zi ce trece, fie din lipsă de experienţă, fie că este manevrată din umbră, se dovedeşte a fi cultivatoarea unor atitudini grosolane şi a unui spirit sectar, care nu are nimic comun cu spiritul legionar.

Acest adevăr, clar ca lumina zilei, trebuie înţeles de toată lumea legionară şi mai ales de tineretul român naţionalist şi creştin. Căpitanul, prin viziunea genială şi jertfa lui sublimă, inegalabile amândouă, este şi va rămâne reprezentantul cel mai autorizat al Mişcării Legionare, peste toate disputele, veleităţile şi conducerile ei vremelnice mai mult sau mai puţin supuse greşelilor şi păcatelor omeneşti. Cine cultivă alte mituri, acela nu este şi nu poate fi legionar, oricât de mult caz ar face de acest termen!

Împănându-şi articolele dezlânate cu câţiva termeni luaţi din filosofia existenţialistă, la care alătură câteva creaţii personale prin asocierea neroadă a unor termeni stranii ca: *„doctrina corneliană"*, *„gardism"*, *„inspiraţie gardistă"*, *„arhanghelism românesc"* şi alte câteva „perle" de acelaşi gen, pe cât de bombastice pe atât de ridicole, acest cameleon se vrea îndrumător al tinerei generaţii şi mare doctrinar al *„gardismului"* (oribilă împerechere formală şi semantică!). Capul lui confuz confundă, în claia de informaţii nedigerate, sensul politic al acţiunilor din trecut - legate inevitabil de conjunctura acelei perioade istorice - cu înaltul sens educativ-spiritual al mesajului Legiunii Sf. Arhanghel Mihail.

Cu asemenea năzbâtii ca cele vehiculate în *„Gazeta de Vest"*, absurde şi ridicole, nu se face, cum pretind autorii lor neştiutori, doctrină legionară – fie ea *„corneliană"*, *„simistă"*, *„corneliano-horiană"* sau *„corneliano-horistă"* (cum îi place Neştianului s-o boteze, după capriciile fanteziei sale aiurite) – şi nici opera educativă sănătoasă a tineretului român. Rezultatul trist al acestei gazete – la care contribuie din plin acest agent odios – nu este altceva decât **continuarea operei destructive de dezinformare, de ură şi de dezbinare, perpetuarea haosului politic şi moral-spiritual instaurat de comunismul satanic.**

Jos masca, impostorule, provocatorule şi profanatorule al sfintelor noastre moaşte!

Dr. Ion ZEANA,
Comandant legionar

Acţiunea iudeo-masonică în Conciliul Vaticanului (IV)

Un document confidenţial adresat participanţilor la Conciliul Vatican II

Continuăm serialul început anterior în revista noastră, în care ni se dezvăluie până la cel nivel a putut fi infiltrată conducerea Bisericii Catolice de către masoni, comunişti sau mai precis de către „duşmanii lui Hristos".

În timpul trecut de la data elaborării acestui document (redactat şi răspândit de un grup de înalţi clerici catolici) s-a confirmat, din nefericire, avertismentul cuprins în acestui raport multă vreme ţinut secret.

(Redacţia)

(Continuare)

Cu toate că B'nai B'rtih se manifestă public ca o instituţie de binefacere şi de „consultaţie politică", înalta sa ierarhie masonică , este de mulţi ani, perfect dovedită.

Răposatul cardinal José Maria Caro Rodriguez, Primat al Bisericii din Chile, citându-l pe Monseniorul Jouin în lucrarea sa „Misterul Monseniei", scrie: „Ordinul Iudeo-Masonic B'nai B'rith care, în contra statutelor lojelor masonice, nu acceptă decât evrei şi care numără în lume mai mult de 426 de loji exclusiv evreieşti, slujeşte de legătură între toate internaţionalele enumerate mai sus." În acestea, Eminenţa Sa se referă – paginile 263 şi 266 ale lucrării citate – la internaţionalele Marii Finanţe, ale comunismului şi socialismului, la sionişti şi la masoneria universală.

Cardinalul José Maria Caro continuă: „Conducătorii lui B'nai B'rith sunt evreii Morgentau, fost ambasador al Statelor Unite la Constantinopol; Brandeis, Judecător Suprem al Statelor Unite; Mack, sionist; Warburg (Felix), bancher ; Elkus; Karus (Alfred), primul ei Preşedinte Schiff, decedat, care a subvenţionat mişcarea de emancipare a evreilor din Rusia; Marshall (Louis), sionist."

Printre numeroase alte documente care ratifică şi confirmă acest adevăr, noi evidenţiem declaraţiile istoricului catolic Vicent Risco care, în lucrarea sa intitulată „Istoria evreilor" (paginile 339-343) se exprimă astfel: „... pentru unii, organizaţia conducătoare a Iudaismului mondial ar fi ordinul masonic universal B'nai B'rith care este exclusiv iudaic şi care nu admite ca membri pe cei care nu sunt evrei. B'nai B'rith formează un Ordin masonic care oficial se proclamă independent, are un caracter internaţional limpede declarat şi nu admite în sânul său decât evrei. Din acest motiv ea este cea mai secretă dintre sectele masonice... Este un fapt indiscutabil că dacă membrii organizaţiei B'nai B'rith pot face parte din lojile oricărui alt rit masonic, în rândurile sale ea nu admite decât evrei şi nici un alt francmason nu poate face parte din ea dacă nu este evreu." „Numeroşi membri ai Ordinului ocupă posturi importante în Guvern şi în diplomaţia nord-americană."

III. Cardinalul Bea urmează instrucţiunile organizaţiei B'nai B'rith

Până în luna decembrie 1962, doar slujitorii Bisericii apăreau drept unici promotori ai reabilitării poporului evreu de către Biserica Catolică. Primul care, în cursul Conciliului, a abordat problema apropierii Bisercii şi a Ierusalimului a fost episcopul de Cuernavaca (Mexic), Sergio Méndez Arceo, descendent al Sefarzilor care practicau cultul iudaic în rândul populaţiei din Cotija, în Mexic. Propunerea sa extindea la francmasoni beneficiul acestei reconcilieri. Cu toate că ea căzu în gol, această propunere a fost extrem de folositoare evreilor; ea le-a permis în fapt să înceapă incredibila campanie de presă la care noi asistăm actualmente şi care se exprimă ca şi cum Conciliul s-ar fi pronunţat deja efectiv în favoarea lor.

Planul evreilor, pus în execuţie de reprezentaţii lor eclesiastici, părea aşadar că-şi urmează cursul fără obstacol, când în primele zile ale lunii decembrie 1962, Părinţii Conciliului au fost informaţi de acest adevărat complot printr-o carte care, sub titlul „Complot împotriva Bisericii, a fost publicat de eclesiaşti de rang înalt şi de felurite naţionalităţi, reuniţi sub pseudonimul Maurice Pinay. Trebuie să mărturisim că la prima vedere noi am avut îndoieli asupra groaznicelor avertismente conţinute în această lucrare; dar, pătrunzându-se adânc în conţinutul său, care nu este altul decât acela al celei mai pure tradiţii catolice, noi am luat hotărârea de a proceda personal la cercetări. Într-un scop identic şi cu aceeaşi responsabilitate de conştiinţă care au însufleţit pe autorii acestei cărţi, comunicăm azi Excelenţelor lor Prea Venerabile rezultatul cercetărilor noastre pentru a evita ca, printr-o declaraţie a Conciliului favorabilă Iudaismului, Biserica Catolică să cadă în discreditarea de a se condamna ea însăşi.

Dar, în faţa reacţiei de neîncredere faţă de tema evreiască, trezită de Maurice Pinay, cercurile cele mai înalte ale Iudaismului au pregătit o nouă ofensivă. În acest scop, a fost pusă la punct o întâlnire între Preşedintele organizaţiei B'nai B'rith, Label A. Katz şi Eminenţa Sa Cardinalul Bea. În cursul acestei întrevederi, care a avut loc la 16 februarie 1963 la Roma, planul iniţial hotărât în luna iunie 1962 a fost modificat şi, în vederea interesului evreiesc în Consiliul ecumenic, pentru prima oară, s-au reunit demnitarii iude-masoni Label A. Katz şi Nahum Goldmann cu Cardinalul Bea. Aşa cum subliniază revista „*Civilizaţia Catolică*" (publicaţie a Ordinului Iezuiţilor din Roma), în numărul său din 18 iulie 1964, în cursul fiecăreia dintre aceste întrevederi şeful organizaţiei iudeo-masonice B'nai B'rith a remis Cardinalului Bea un lung memoriu destinat Conciliului, memoriu care, cum se va putea verifica mai departe, conţine în întregime tezele „Decretului asupra Evreilor" prezentat de „Secretariatul pentru Uniunea Creştinilor" în cursul şedinţei plenare a Conciliului.

Din momentul acestor întrevederi, Cardinalul Bea adoptase o poziţie hotărâtă în favoarea intereselor evreieşti. În ziua următoare întrevederii sale cu domnul Katz, cotidianul din Roma „Giornale d'Italia" publică, sub semnătura lui Filippo Pucci, un articol în care au fost reproduse numeroase afirmaţii ale Cardinalului Bea, pronunţate la Londra şi la Roma, în sensul că nu există nici o relaţie de responsabilitate între evreii care L-au răstignit pe Hristos şi comunităţile actuale ale acestui popor.

Acesta a fost începutul campaniei de propagandă care s-a desfăşurat imediat în lumea întreagă. Numeroşi scriitori reluară aceste teze, însă trebuie totuşi să se observe că în imensa majoritate este vorba de slujitori ai Bisericii sau de jurnalişti de origine evreiască care fireşte se exprimă în favoarea comunităţii lor, căci sunt rari catolicii autentici care au favorizat răspândirea acestor teze eretice a căror adoptare de către Conciliul Ecumenic se încearcă a fi determinată, deşi ele sunt izvorâte din organizaţia B'nai B'rith.

Este sigur că, chiar înainte ca domnul Katz să revină la sediul său obişnuit din Washington, erau deja răspândite pe toate continentele falsificările interpretării evanghelice pe care Cardinalul Bea le-a sugerat al Roma. Exact în aceleaşi scopuri au fost răspândite prin lume agenţiile de „Prietenie Iudeo-Creştină", asociaţie întemeiată de evreul Jules Isaac, în sânul căreia un uimitor amestec de israeliţi, de catolici care-şi zic progresişti şi de câţiva eclesiaşti catolici, precum şi de călugăriţe de la Notre Dame de Sion, se străduie să reducă la nimic doctrina tradiţională a Bisericii şi înseşi învăţăturile Domnului nostru Iisus Hristos şi ale Apostolilor. Şi nimeni nu îndrăzneşte să-i acuze pe evreii Arius sau Calvin, pe evreii Marx, Engels, Lenin şi Troţki, care au creat şi dezvoltat bolşevismul, sau pe evreii Berman, Gottwald, Bela Kuhn, Rakosi, Pauker, Pijade, Weiss, Stalin, Beria etc., care au condus comunizarea Europei creştine asasinând zeci de miloane de creştini, sau pe agenţii tuturor subversiunilor din America, din Europa şi din Africa; nimeni nu îndrăzneşte s-o facă, întrucât, aşa cum unii au avut îndrăzneala de a o predica în propria Biserică a lui Iisus la Roma şi au scris în publicaţiile iudeo-creştine din Madrid: „A fi antisemit înseamnă a fi anticreştin". Colosală rătăcire! Eclesiaştii criptoevrei şi slujitorii lor catolici pretind ei aşadar că acele 19 secole, în timpul cărora Biserica şi-a apărat credincioşii prin dispoziţii antievreieşti în Conciliile sale, prin Sfinţii Săi Părinţii şi Papii Săi, sunt 19 secole de anticreştinism? Iisus Hristos însuşi şi Sfinţii Apostoli care au mustrat atât de aspru poporul evreu sunt ei aşadar, în ochii acelora, anticreştini? Este prea limpede că aceste doctrine eretice sunt urmarea pătrunderii evreieşti în clerul catolic cu asistenţa directă a lojilor organizaţiei evreieşti B'nai B'rith.

Dacă vrem dovada definitivă că al IV-lea capitol al „Proiectului asupra Ecumenismului", prezentat Conciliului de către Cardinalul Bea – care a făcut personal apologia acestei teze – este de sursă iudeo-masonică, noi o găsim în paginile importantului ziar francez „Le Monde", în care putem citi, în ediţia din 19 noiembrie 1963:

„Organizaţia evreiască internaţională B'nai B'rith şi-a exprimat dorinţa de a stabili relaţii mai strânse cu Biserica Catolică. NUMITUL ORDIN A SUPUS CONCILIULUI (VATICAN) O DECLARAŢIE ÎN CARE ESTE AFIRMATĂ RESPONSABILITATEA ÎNTREGII OMENIRI ÎN MOARTEA LUI IISUS HRISTOS. Dacă această declaraţie este acceptată de către Conciliu, a declarat domnul Katz, Preşedinte al Consiliului Internaţional al organizaţiei B'nai B'rith, Comunităţile evreieşti vor studia mijloacele de a colabora cu autorităţile Bisericii (catolice)."

Prezentând proiectul său de decret în favoarea evreilor – cu totul contrar Evangheliei – Eminenţa Sa Cardinalul Bea s-a ferit cu precauţie să-i informeze pe Părinţii Conciliului asupra originii acestor teze şi să precizeze că ele i-au fost sugerate de Ordinul iudeo-masonic B'nai B'rith. Dimpotrivă, el le-a prezentat ca fiindu-i proprii şi le supuse ca atare „Secretariatului pentru Uniunea Creştinilor" ai căror principali asistenţi sunt cripro-evreii Monseniorul Oesterreicher şi Părintele Baum. Este foarte logic ca el să fi acţionat astfel, căci ar fi fost cu adevărat nemaiauzit ca tezele unui Sanhedrin masonic să aibă oficial acces în incinta sacră asupra căreia veghează Sfântul Duh. Mai mult, dacă la 19 noiembrie 1963 Cardinalul Bea ar fi adus la cunoştinţa Părinţilor Conciliului adevărata origine a tezei sale, nu încape nici o îndoială că imensa lor majoritate l-ar fi respins cu indignare, fără a voi măcar să-l asculte, căci ei cunosc perfect tot răul făcut de masonerie Bisericii lui Hristos. Este sigur de asemenea că iluştrii Pontifi Pius IX şi Leon XIII s-au cutremurat în augustele lor morminte, atât de aproape de locul în care un fruntaş al Bisericii apără o aşa diabolică propunere masonică.

(va urma)

Anul III Nr. 12 (33)
August 1994

DOCTRINA

Rolul istoric al Mişcării Legionare

„Decât să ni se usuce trupurile şi să ne secе sângele din vine în închisorile urâte şi triste, mai bine să ne terminăm viaţa murind cu toţii în munţi, pentru credinţa noastră ...

Vor trimite să ne prindă şi să ne omoare. Vom fugi; ne vom ascunde; vom lupta; iar la urmă vom fi desigur răpuşi. Căci noi vom fi puţini, urmăriţi de batalioane şi de regimente româneşti. Atunci vom primi moartea. Sângele nostru, al tuturora va curge.

Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat neamului românesc şi cel din urmă."

„Neputând învinge în viaţă fiind, vom învinge murind."

(Codreanu, *Pentru Legionari*, 1936, pag. 312)

Mişcarea Legionară a reprezentat una dintre cele mai serioase încercări de constituire a unei forţe politice **organic** româneşti din întreaga noastră istorie modernă şi s-a dovedit a fi fost expresia cea mai bine conturată a efortului general al naţiunii române de rezistenţă la pericolul comunist şi internaţionalist. Corneliu Zelea Codreanu a construit o formulă organizatorică şi de acţiune care, **în condiţiile interne şi internaţionale ale perioadei interbelice**, oferea şansa reprezentării eficiente a intereselor fundamentale ale naţiunii române.

Dincolo de prăbuşirea politică – generală, din nefericire, pentru întreg spaţiul est-european, aruncat în braţele bolşevismului – contribuţia legionarismului s-a dovedit esenţială pe planul amplu al luptei naţionale româneşti. Mişcarea Legionară a contrabalansat decisiv acţiunile dizolvante ale politicianismului interbelic iar tendinţele stângiste bolşevizante au pierdut orice şansă de a prinde rădăcini în România. Spaţiul politic şi cultural românesc a fost echilibrat datorită radicalismului naţional-creştin legionar, chiar dacă elita politică a Mişcării nu a putut fi prezentă în activitatea de organizare şi conducere directă a instituţiilor statului român.

După ocuparea ţării de către comunism, membrii Mişcării Legionare au participat într-un număr covârşitor la rezistenţa armată din munţi, unică în Europa prin dimensiunea naţională şi înălţătorul spirit de sacrificiu.

Experienţa istorică a Mişcării Legionare îmbogăţeşte patrimoniul naţionalismului românesc, oferind un model valoros prin puritatea mesajului spiritual, fermitatea discursului politic, performanţa tehnicilor de organizare şi mai ales înalta capacitate de trăire naţională şi creştină. Realizările – ca şi neîmplinirile – vor rămâne izvor permanent de învăţăminte pentru întreaga dezvoltare viitoare a spaţiului social-politic românesc.

Se poate afirma fără teama de a greşi că Mişcarea Legionară şi-a îndeplinit marea misiune istorică pe care şi-a asumat-o din momentul înfiinţării sale: aceea de a construi **un corp de elită şi sacrificiu angajat total în marea luptă purtată de Neamul Românesc pentru conservarea fiinţei naţionale, pentru apărarea credinţei şi civilizaţiei creştine în această parte a lumii.**

Dincolo de grupările mai mult sau mai puţin organizate („simiste", „codreniste" etc.) active după anii '38-'40, supravieţuitorii Mişcării au dus o activitate susţinută pentru promovarea naţionalismului românesc în general cât şi pentru păstrarea moştenirii spirituale şi culturale a generaţiei lui Corneliu Codreanu.

Grupurile legionare, răspândite practic în toate continentele, au adus o însemnată contribuţie atât la menţinerea spiritului naţional în rândurile diasporei româneşti cât şi la promovarea valorilor noastre naţionale în întreaga lume. De asemenea, au editat publicaţii de orientare naţionalistă şi culturală românească, precum şi valoroase ediţii ale lucrărilor fundamentale ale legionarismului.

Supravieţuitorii rămaşi în ţară, în pofida condiţiilor extrem de dure în care au fost constrânşi să trăiască, au reuşit de multe ori să contribuie la potenţarea vieţii culturale şi spirituale româneşti exercitând o influenţă pozitivă (chiar dacă discretă) în toate mediile societăţii şi transmiţând – atât cât şi cum a fost posibil – noilor generaţii un autentic mesaj de trăire şi simţire românească.

*

Din păcate, acest fenomen major al istoriei noastre naţionale continuă să fie tratat aproape exclusiv din perspectiva intereselor de partid; adică la comanda politicianismului de la noi şi de aiurea. Referirile la legionari şi legionarism se cantonează mai totdeauna în superficialitate şi schematism. Argumentele şi abordările lucide sunt înlocuite de etichetări, primitivism ideologic şi o uriaşă avalanşă de insulte şi minciuni.

Pe de altă parte, tentativele de reconstituire a adevărului istoric sunt dominate de multe ori de sentimentalism şi lipsă de substanţă.

Ambele atitudini trebuie înlocuite cu o cercetare serioasă, eliberată din chingile oricăror exagerări ori interese obscure. Numai aşa, în timp, cei care sunt sincer ataşaţi ideii de adevăr şi corectitudine vor izbuti să repună la locul cuvenit în conştiinţa publică un fenomen care, prin **dimensiunea creştină martirică, dinamismul naţional, înălţimea culturală şi performanţa organizatorică** rămâne fără egal în întreaga Europă. (În acest sens se cuvin semnalate unele intenţii lăudabile plecate din rândurile tinerilor studenţi şi absolvenţi ai Facultăţii de Istorie; fără îndoială că de aici vor veni studiile şi cercetările atât de necesare şi aşteptate.)

Este pe deplin îndreptăţită – şi, de altfel, utilă pentru întreaga societate – preocuparea multor veterani ai luptei naţionale pentru cunoaşterea şi interpretarea corectă atât a istoriei Mişcării Legionare cât şi, în general, a întregului context istoric contemporan acesteia.

Mişcarea Pentru România sprijină cu dragoste şi deplină înţelegere, în spiritul corectitudinii şi al adevărului, orice efort în această direcţie. Nu vom accepta niciodată profanarea memoriei înaintaşilor şi vom milita pentru ca adevărul istoric să fie respectat şi cunoscut.

„Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toţi morţii şi cu toţi regii şi împăraţii lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, „învierea din morţi", este ţelul cel mai înalt şi cel mai sublim către care se poate înălţa un neam!"

Corneliu Zelea Codreanu

Erori contemporane în interpretarea legionarismului

„Partidele ca şi toate lucrurile de pe lumea aceasta, se nasc, se dezvoltă şi mor. Cred că partidele nu sunt forma superioară a perfecţiunii, care să fi câştigat dreptul la nemurire."

(Codreanu, *Cărticica Şefului de cuib*, 1936, pag.102)

Atacurile împotriva Mişcării Legionare sunt în general cunoscute. În intervenţiile anterioare am răspuns în mare măsură acuzaţiilor obişnuite, care nu fac altceva decât să repete isteric placa „violenţei", „extremismului" „nazismului" etc.

Există însă şi o serie de acţiuni şi atitudini contemporane aparent pro-legionare care, prin erorile, confuziile şi imprecizările cultivate (uneori inoculate subversiv de către duşmanii naţionalismului românesc) au **consecinţe extrem de negative** pentru înţelegerea corectă a fenomenului legionar.

Din păcate unele grupuri (ce-i drept, puţin numeroase), fie sub pretextul apărării adevărului istoric, fie de pe poziţii pretins „reprezentative", încearcă să utilizeze trecutul Mişcării Legionare pentru legitimarea propriilor ambiţii politice sau publicistice. Aceşti oameni (unii fără nici o legătură cu Mişcarea Legionară) speculează buna credinţă a unor legionari – ca şi a altor români cu convingeri naţionaliste – pentru a-şi construi rampe de lansare în viaţa publică prin apelul la un trecut cu care nu au nimic în comun nici prin poziţia în structurile legionare, nici prin calitatea acţiunilor actuale.

1. Reducerea *naţionalismului* la *legionarism*

Se încearcă uneori acreditarea ideii că naţionalismul „pur" înseamnă exclusiv legionarism. Cu alte cuvinte, dacă nu eşti legionar (adică, de fapt, dacă nu eşti cu una din grupările ce se afirmă ca „legionare") nu eşti „naţionalist adevărat".

În realitate, naţionalismul nu poate fi reprezentat niciodată *integral* de o singură grupare – oricare ar fi aceea. El poate fi reprezentat covârşitor de o organizaţie anume într-o perioadă istorică determinată, în care respectiva grupare reprezintă cel mai bine – atât pe planul teoretic, doctrinar cât şi, mai ales, pe planul faptelor – interesele superioare ale naţiunii române. Este complet hazardat să reduci întreg ansamblul de manifestări culturale, sociale, instituţionale şi politice la o singură structură din corpul naţiunii.

S-a mers până acolo cu acest spirit reducţionist încât tuturor naţionaliştilor români din trecut nu li se percepe altă funcţie decât aceea de a anunţa apariţia Mişcării Legionare. Până şi marelui Eminescu nu i s-a găsit altă calitate determinantă decât aceea de a fi „precursor" al legionarismului (!!!).

2. Afirmarea publică a unor grupuri actuale ca reprezentate „legitime" ale Mişcării Legionare (şi, implicit, ale „adevăratului naţionalism")

Este vorba de o tentativă de confiscare a prestigiului elitei interbelice prin care se ţinteşte crearea arbitrară a unor pretinse foruri „reprezentative" (şi chiar de „atestare" pentru orice manifestare naţionalistă românească).

O adevărată inflaţie de partide „legionare" (dintre care cel puţin trei sunt făcute cam de aceiaşi oameni) nu a făcut altceva decât să ofere opiniei publice - complet nepregătite informaţional - tristul spectacol al unor grupuscule dezbinate şi incoerente, dominate de ambiţii şi orgolii personale (amintind eventual de politicianismul interbelic şi nicidecum de Mişcarea Legionară) ceea ce a favorizat evident contrapropaganda stângistă.

Considerăm că trebuie bine înţeles că cei care vin astăzi vorbind **în numele** marilor înaintaşi nu se reprezintă de fapt decât pe ei înşişi. Atât şi nimic mai mult.

LEGIONARĂ (V)

3. Copierea mecanică a mesajului politic legionar.

Imitaţia simplistă a modelelor vechi provine din incapacitatea de adaptare la realităţile actuale, din ignorarea schimbărilor petrecute în societate. Fie din neînţelegerea contextului social, cultural, politic intern şi internaţional, fie din ambiţia afirmării personale (cu concursul unor aventurieri politici sau agenţi provocatori) unele grupări se cantonează steril în preluarea mesajelor din trecut.

Este aceeaşi greşeală pe care au făcut-o şi succesorii celorlalte două mari formaţiuni interbelice, PNŢ şi PNL, cu rezultatele cunoscute.

4. Propunerea unui „purism" absolut, prin apelul la o aşa-numită „dogmă" legionară.

Este firesc ca după atâţia ani de acuzaţii nedrepte şi mincinoase să existe reacţii reparatorii şi chiar replici vehemente. Dar de aici nu trebuie să se tragă concluzia că nu au existat greşeli şi, mai ales, că aceste greşeli nu trebuie analizate şi eliminate din acţiunile naţionaliste contemporane.

Apelul la „dogma legionară" şi respingerea oricărei reanalizări ale unor aspecte de doctrină şi tehnică social-politică sub pretextul „apărării purităţii mesajului legionar" oferă riscul unor grave confuzii.

Singura instituţie care generează *dogme* **este Biserica,** şi aceasta nu prin oamenii ei, care – de la episcopi la simplii credincioşi – sunt supuşi greşelii şi păcatului, ci prin Harul Duhului Sfânt şi prezenţa permanentă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel Ce conduce în chip tainic comunitatea universală a Bisericii Creştine!

În rest, toate alcătuirile omeneşti sunt tributare greşelilor, imperfecţiunilor şi, în consecinţă, se supun legilor evoluţiei şi transformării.

*

Naţionalismul românesc nu poate fi redus la nici una din formele lui istorice de manifestare. Fiecare moment istoric a cunoscut *forme specifice* de manifestare a naţionalismului, forme care au răspuns întotdeauna necesităţilor şi condiţiilor concrete ale epocii respective (Partidul Conservator, Partidul Naţional Român din Transilvania, Partidul Naţional Democrat, Mişcarea Legionară etc.).

Între acestea, legionarismul se detaşează ca unul din cele mai bine articulate manifestări social-politice, având numeroase şi substanţiale contribuţii în ansamblul amplului curent naţionalist, cu importante semnificaţii culturale şi spirituale. Este, deci, esenţial ca fenomenul legionar să fie cunoscut, studiat şi înţeles corect. Alături de celelalte curente şi manifestări social-politice de anvergură din istoria noastră, el va avea un rol important în construirea noilor formule politice ale societăţii viitoare.

În acelaşi timp, însă, fenomenul legionar trebuie abordat cu seriozitate şi cu simţ critic. Societatea – atât în ţară cât şi în afară – a cunoscut schimbări semnificative. Problemele de azi nu se mai pot aborda în termenii anilor interbelici; metodele, mijloacele, tehnicile politice de atunci nu mai sunt compatibile cu realităţile actuale.

Va cunoaşte societatea românească o nouă formulă de organizare şi coagulare politică aptă să atingă performanţele marilor organizaţii din trecut?

Noi credem că da, însă acest lucru se va petrece în mod firesc, natural, ţinând seamă de condiţiile şi împrejurările specifice lumii de azi şi acţionând cu mijloacele şi la nivelul cerinţelor impuse de societatea contemporană.

Depinde de noi toţi să abandonăm disputele sterile şi să ne unim forţele pentru a duce mai departe, cu hotărâre, lupta naţională.

Mişcarea Pentru România şi vechea generaţie

Scopul fundamental al oricărei acţiuni naţionaliste româneşti este întotdeauna acelaşi: apărarea credinţei şi civilizaţiei creştine, contribuţia la dezvoltarea ţării, apărarea intereselor naţiunii române.

Mijloacele sunt întotdeauna în acord cu realităţile istorice. Într-un fel a apărut şi a acţionat Partida Naţională, în alt fel Partidul Conservator, în alt fel Partidul Naţional-Democrat al lui Nicolae Iorga, în alt fel Mişcarea Legionară a lui Corneliu Codreanu.

Bineînţeles, MPR nu se poate aşeza în nici un caz, ca realitate politică actuală, decât mult, enorm de mult în urma acestor înaintaşi. Noi însă susţinem că mesajul Mişcării Pentru România exprimă **în acest moment istoric** o virtualitate pozitivă, linia pe care trebuie mers pentru regenerarea unui curent naţionalist puternic şi eficient.

Respingem comparaţiile nedrepte care ni se aruncă în faţă. Dacă e să facem comparaţii, corect este să ţinem seama de ritmul natural de dezvoltare al oricărei mişcări politice. Considerăm incorect să ni se reproşeze **acum** că nu avem dimensiunile Partidului Conservator sau ale Mişcării Legionare. Nici o organizaţie nu se dezvoltă peste noapte. Astăzi, privind în trecut, contemplăm **întreaga prezenţă** a acestor organizaţii în istoria noastră, **după** ce au străbătut un traseu lung şi anevoios de construcţie şi dezvoltare. Dar de ce nu ne întrebăm cum funcţionau aceste organizaţii la 2-3 ani de la înfiinţare? Ca să nu mai pomenim faptul că şi noi am putea întreba ce au făcut aceşti vehemenţi critici pentru naţionalismul actual (cu excepţia intrigilor şi comentariilor de pe margine)?

*

Mişcarea Pentru România s-a apropiat cu dragoste şi respect de vechea generaţie a luptătorilor anticomunişti.

Din păcate, unii foşti luptători anticomunişti au interpretat greşit sentimentele şi intenţiile noastre. Anii de detenţie nu

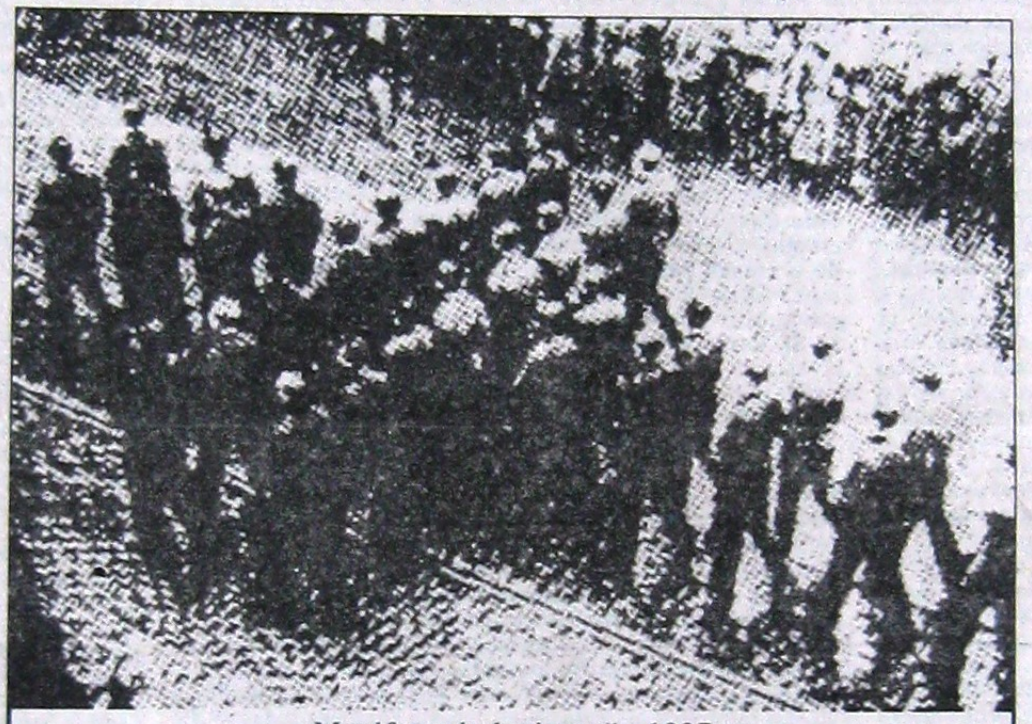

Manifestaţie legionară. 1937

conduc în mod necesar la bune intuiţii politice (felul în care AFDPR a contribuit la propulsarea unor elemente antiromâneşti în cadrul Opoziţiei parlamentare postdecembriste este absolut semnificativ. Au fost situaţii de-a dreptul stranii în care bătrânii luptători au fost puşi în situaţia de a face propagandă electorală urmaşilor celor ce le-au ucis camarazii, i-au schingiuit şi aruncat în închisori. Poate această tristă realitate ar trebui să le dea de gândit naţionaliştilor din AFDPR (care reprezintă majoritatea absolută în această organizaţie). Oare nimeni dintre cei ce invocă trecutul nu s-a întrebat ce-ar spune Iuliu Maniu, Corneliu Codreanu sau Ion Antonescu dacă şi-ar vedea urmaşii în alianţă cu o organizaţie ca UDMR (ca să dăm un singur exemplu)?

Cu tot respectul pentru suferinţele îndurate de generaţia bătrânilor noştri (şi cel ce scrie aceste rânduri provine dintr-o familie ai cărei bătrâni au plătit un tribut greu de sânge în lupta împotriva bolşevismului), credem că noua generaţie are drumul ei şi propria ei misiune istorică.

În plus, nu este vina noastră că unii dintre foştii deţinuţi s-au înconjurat de elemente mai tinere, slab pregătite ,ori s-au lăsat înşelaţi de unii carierişti şi linguşitori al căror singur „merit" e că recită pe de rost – fără a înţelege mai nimic – din literatura legionară.

Dorim să se ştie că, dincolo de orice deosebiri de doctrină ori strategie, păstrăm şi vom păstra întotdeauna un profund respect pentru întreaga luptă şi suferinţă a vechii generaţii naţionaliste. Sentimentele noastre nu se vor schimba indiferent de deosebirile de vederi privitoare la felul în care trebuie acţionat în prezent. Indiferent de felul în care se desfăşoară viaţa politică actuală, indiferent de controversele sau chiar disputele ce pot apărea, Mişcarea Pentru România nu va înceta niciodată lupta pentru afirmarea intereselor naţionale şi va milita pentru cunoaşterea corectă a trecutului, pentru recunoaşterea şi respectarea sacrificiului marii generaţii a rezistenţei româneşti anticomuniste.

Dacă sentimentele oricărui fost deţinut politic, ale oricărui militant pentru cauza românismului (indiferent dacă a fost sau nu încadrat într-o organizaţie sau alta) au fost afectate de unele din poziţiile noastre actuale, dacă cineva din vechea generaţie s-a simţit nedreptăţit de către MPR sau de către vreunul dintre membrii ei - începând cu cel ce semnează aceste rânduri - îmi cer iertare în numele lor. Intenţia noastră nu a fost şi nu poate fi una de contestare a meritelor înaintaşilor. Nu facem altceva decât să ne afirmăm dreptul de a avea o viziune proprie cu privire la calea pe care trebuie să o urmăm pentru binele poporului român. Şi aceasta nu poate fi decât calea corectitudinii, competenţei şi a interesului naţional.

Iar cei care, în numele trecutului, se erijează în judecători şi cred că sunt îndreptăţiţi să împartă note şi calificative ar trebui să nu uite că adevăratul naţionalism nu are nevoie de girul nimănui. Respectuos reamintim că MPR, aşa cum nu s-a temut de ostilitatea puterii, nu a cerut „legitimaţii" sau „adeverinţe" de nici un fel: nici de „democraţie" (cum pretind să acorde forţele din Convenţia Democratică) şi nici de „naţionalism", cum cred că sunt chemaţi să acorde unii oameni de dreapta ai vechii generaţii.

Regretăm că se uită atât de uşor că noi ne-am încadrat în lupta naţională fără îndemnuri sau coordonări din partea cuiva anume. Cât am făcut şi cât facem – mult, puţin – facem cu inima curată şi cu credinţa că suntem de folos ţării noastre şi Neamului Românesc.

Mişcarea Pentru România îşi propune să reprezinte expresia social-politică, doctrinară şi organizatorică modernă a naţionalismului **românesc conservator, creştin şi ofensiv.** Faptul că acum suntem puţini, împovăraţi de greutăţi şi înconjuraţi de duşmănie şi nedreptate nu ne împiedică să ne continuăm dezvoltarea - chiar dacă mai lent poate decât nădăjduiesc unii.

Ne-am propus să imprimăm o nouă perspectivă luptei naţionale şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne vom îndeplini misiunea pe care ne-am asumat-o: crearea **Statului cultural** ca formă superioară a statului naţional român unitar, un stat românesc întemeiat pe dreapta credinţă şi închinat Mântuitorului nostru, Iisus Hristos.

Câteva precizări finale

Sunt dator, în încheiere, cu câteva precizări de natură pur personală în legătură cu felul în care am cunoscut fenomenul legionar.

Prin educaţia primită în şcoală şi, mai ales, în familie, am avut posibilitatea unui studiu aprofundat cu privire la curentul naţionalismului românesc, de ale cărui idealuri şi valori m-am simţit profund ataşat.

În primii ani de studenţie (1987-1989) Dumnezeu m-a învrednicit să ucenicesc în preajma marelui profesor **Petre Ţuţea,** căruia îi datorez enorm în înţelegerea problematicii profunde a naţionalismului românesc, inclusiv în ceea ce priveşte istoria şi doctrina Mişcării Legionare, într-o vreme în care puţini colegi de generaţie aveau acces la informaţii corecte cu privire la acest subiect.

Prin bunăvoinţa şi disponibilitatea unor numeroşi foşti deţinuţi politici, supravieţuitori ai regimului politic interbelic, am putut afla lucruri esenţiale în legătură cu întreg ansamblul luptei şi rezistenţei româneşti anticomuniste.

Am putut consulta lucrările definitorii ale legionarismului relativ târziu (abia în anii 1991-1992); studiul acestor lucrări mi-a confirmat şi întărit opiniile cu privire la fenomenul legionar.

De asemenea, îi sunt adânc recunoscător eminentului om de ştiinţă, dl. Dr.Ing. **Dulliu Sfinţescu** (colaborator apropiat al întemeietorului Mişcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu) pentru informaţiile şi lămuririle aduse cu privire la importante aspecte ale istoriei şi realităţii Mişcării Legionare.

*

După cum am spus şi cu alte prilejuri, am considerat că este de datoria noastră să tratăm corect şi cât mai obiectiv cu putinţă întreaga problematică a naţionalismului românesc, fără excepţii ori precauţii „politice".

Pun punct aici acestei intervenţii, considerând că problema viziunii noastre cu privire la fenomenul legionar este esenţialmente clarificată.

Marian MUNTEANU

CAPITOLE „UITATE" ÎN CULTURA ROMÂNĂ
sau
DESPRE COMOARA DIN SPATELE CASEI

Nu cred că exagerez afirmând că lucrul (probabil) cel mai important pentru cultura română petrecut după 1989 a fost conştientizarea de către categorii tot mai largi de public a ariei zonelor oficial interzise după 1944. Nu editarea de carte – făcută, de multe ori, fără programe coerente – nici reeditările de lucrări de mare valoare – relativ puţine – ca să nu mai vorbim de preţurile adesea prohibitive ale acestora; şi cu atât mai puţin revistele „de cultură" ce au degenerat progresiv în comentarii (citeşte: bârfe) despre politică ori mode „culturale" occidentale. Imaginea globală rezultată din publicaţiile româneşti de după decembrie '89 nu era (nu este) de natură să favorizeze aflarea căilor spre capitolele ascunse până mai ieri. Nici programele de învăţământ, în care schimbările au fost făcute – unde au fost – la repezeală, obţinându-se un amalgam mult mai nociv decât coerenţa „pe linie" existentă înainte. Şi totuşi, aproape instinctiv, tot mai mulţi s-au aplecat asupra fostelor *depozite închise:* este mai ales privilegiul noii generaţii care a decis să ia pe cont propriu explorarea lor (mai mult sau mai puţin sistematică, după nivelul iniţial de informaţie). Ele cuprind, *toate*, lucrări ce se constituie în puncte nodale ale culturii române, iar faptul că se doreşte în continuare menţinerea lor în umbră devedeşte forţa unei mentalităţi – cea comunistă, potrivnică prin esenţă culturii şi naţiunii române – implantate în structurile instituţionale ale ţării.

*

Puţine au fost apariţiile editoriale din România ultimilor ani care să se constituie în bune instrumente de lucru intelectual: dicţionare, enciclopedii, volume de studii care să deschidă intrarea către un domeniu sau altul. Astfel că ele se cuvin remarcate şi discutate; una dintre cele mai recente este cartea **„Istorie şi valori"** a profesorului Mihail Diaconescu – om de o deosebită erudiţie şi unul dintre intelectualii români ce au înţeles foarte bine importanţa *promovării* constante a valorilor reale şi perene ale istoriei şi spiritualităţii româneşti.

Subiectele tratate în acest volum masiv –500 de pagini – de studii, articole, interviuri sunt numeroase: istorie şi teorie literară, istorie a civilizaţiei româneşti, elemente de teologie, portrete ale unor personalităţi de seamă din istoria şi cultura română, abordări geopolitice ale situaţiei României etc. Dintre toate însă, ceea ce ne apare ca detaşându-se prin farmec şi profunzime a semnificaţiilor este *tema culturii noastre din perioada străromână* (sec. II-VII), căreia îi sunt, dealtfel, consacrate multe dintre studii, dovedind preocuparea intensă a autorului pentru subiect. Ne vom referi deci, în continuare, la *teza* fundamentală, declarată, a cărţii: *„Ideea că istoria literaturii noastre începe cu Scrisoarea lui Neacşu din Câmpulung (1521), pe motivul că ar fi primul document al limbii române păstrat integral, este restrictivă şi perimată. Eforturi intense – ediţii ştiinţifice de texte şi documente, studii critice, stăruitoare analize de text, comparatiste şi tematice au fost necesare pentru ca începuturile literaturii noastre să fie împinse cu câteva secole mai înainte şi să includă astfel şi operele originale ale autorilor români care au scris în limbile slavonă, latină sau greacă".*

Mihail Diaconescu ne propune o interesantă periodizare în patru etape a celor mai vechi scrieri autohtone: 1. etapa *„creaţiilor literare ale geto-dacilor* despre care nu ştim însă decât că au existat sub forma unor specii narative sau specii ale liricii populare"; 2. etapa *„compunerilor dedicatorii* în versuri (în hexametri) sau în proză din Dacia Romană şi Scythia Minor (sec. II-III)"; 3. etapa *„actelor martirice"* (sec. III-IV) – „specie literară semnificativă pentru faza de tranziţie de la Antichitate la Evul Mediu", alături de care se plasează „opera cultă de excepţională însemnătate – *Cosmografia* – lui Aethicus Histricus" şi 4. etapa *„cea mai importantă* din evoluţia primelor scrieri autohtone, (ce) se configurează în cuprinsul secolelor IV-VII)" (subl. ne aparţin). Ultimele trei etape constituie apoi obiectul analizei din perspectivele cele mai diverse: filologică (studiul originii şi evoluţiei unor forme literare, distincţii tematice etc.), teologică (ultimele două etape fiind marcate în primul rând de lucrări de teologie şi dogmatică creştină), istorică (înscrierea în contextul epocii şi cercetarea influenţelor peste timp sunt preocupări evidente), comparatistă (urmărirea relaţiilor culturii străromâne cu Bizanţul şi cu alte culturi europene) etc. Accentul pare să cadă pe *„Şcoala literară de la Tomis* afirmată de la finele secolului al IV-lea până la începutul secolului al VII-lea (ce) înscrie una dintre cele mai importante etape din întreaga dezvoltare a culturii noastre" şi în cadrul căreia s-au manifestat autori excepţionali, eruditi creştini ca: Sf. Teotim I Filosoful, Ioan Maxenţiu, Sf. Ioan Cassian, Leontius Bysantinus, Dyonisius Exiguus ş.a.; în paralel şi prin comparaţie este prezentată *„Şcoala literară de la Dunărea de Jos"* , cuprinzând autori ortodocşi de mare prestigiu (Sf. Niceta de Remesiana, Laurenţiu de Novae), ca şi autori eterodocşi, arieni (Ulfila, Auxentius de Durostorum). Mihail Diaconescu merge mai departe decât Pr. Prof. Dr. Ioan G. Coman – cel care a iniţiat dezbaterea privind „scriitorii teologi din Scythia Minor" –, nuanţând ideile acestuia şi introducând noi distincţii şi conceptualizări. Dr. Nestor Vornicescu Mitropolitul Olteniei şi Pr. Prof. Dr. Gh. I. Drăgulin sunt deasemeni cărturari pe urmele cărora se înscrie autorul, continuând şi valorificând ideile acestora în încercarea de aducere la lumină şi determinare mai riguroasă a contururilor acestei perioade decisive în viaţa poporului nostru şi în evoluţia spirituală europeană şi universală.

Personalităţi extraordinare asupra cărora ni se atrage cu precădere atenţia sunt: daco-romanul *Dyonisius Exiguus*, identificat de Pr. Prof. Gh. Drăgulin cu *Sf. Dionisie Smeritul şi Areopagitul*. Mihail Diaconescu aduce argumente în plus, urmărind formaţia spirituală şi traiectoria monahului scit ajuns, în partea a doua a vieţii, la Roma şi apoi conferenţiar la Academia din Vivarium, unde a elaborat o parte din opera sa de reputaţie universală. De asemenea, *Sf. Niceta episcop daco-roman de Remesiana* – autorul capodoperei lirice *Te Deum laudamus* ca şi al unei ample opere „cu caracter misionar de o riguroasă condiţie dogmatică ortodoxă". Sf. Niceta a desfăşurat o intensă activitate de convertire la creştinism a populaţiei din Dacia Ripensis şi Mediterranea (provincii aflate la sud de Dunăre) şi Dacia Traiana (nord-dunăreană). De asemenea, Sf. *Ioan Cassian*, numit adeseori „cel mai mare ascet al lumii creştine" (N. Chiţescu), creator al unei opere morale şi teologice de o aleasă demnitate stilistică, ce a influenţat radical organizarea vieţii monahale din Europa occidentală, fondând mănăstiri şi elaborând pentru acestea lucrări comparate cu cele ale Sf. Vasile cel Mare.

*

Creaţiei acestor învăţaţi creştini i s-au dedicat nenumărate analize şi studii, în special – din păcate – în Europa apuseană; abatele academician Henri Bremond, teologii catolici Hans Urs von Balthasar şi Jean-Claude Guy, istoricul francez Henri I. Marrou, istoricul şi filologul britanic Owen Chadwick, neozeelandezul Philip Rousseau, francezul Jean Bayet sunt câţiva dintre cei care au contribuit la răspândirea şi triumful gândirii creştine a teologilor daco-romani. La noi, ea a făcut obiectul preocupărilor exclusiv ale şcolii de studii clasice şi patristice afirmată în ultimele decenii în cadrul Institutului teologic universitar din Bucureşti. Sintezele realizate aici au merite incontestabile în configurarea imaginii culturale şi spirituale străromâne, dar este regretabilă lipsa de răspândire a acestei informaţii şi dezinteresul faţă de studierea temei şi din alte unghiuri de privire: istoricii, filologii, sociologii întârzie să-şi spună cuvântul despre aceste aspecte esenţiale ale profilului creştin al poporului român şi al întregii Europe.

Mai mult decât atât: se încearcă în continuare de către aşa-zişi „specialişti" minimalizarea semnificaţiei creaţiei vechi româneşti şi susţinerea tezei că literatura veche, scrisă pe teritoriul României, în spirit profund românesc, în limbile latină, greacă, slavonă nu ar trebui totuşi considerată drept literatură română (vezi, de pildă, una dintre ultimele „producţii" de acest tip: M. Manolescu – „Istoria critică a literaturii române", vol. I, ed. Minerva, 1990)! Nu ni se spune însă în ce categorie trebuie s-o integrăm, până la urmă, această literatură şi ne întrebăm deasemeni, care o fi provenienţa acestor „teorii", fiindcă ele par să vină din Occidentul făţiş adulat, îndeobşte, de promotorii lor: francezii şi-i asumă categoric pe autorii galo-romani ori pe cei medievali de limbă latină, ca şi germanii pe goţi etc. În schimb, prin ignorarea cvasi-completă a epocii culturii străromâne şi negarea caracterului românesc al scrierilor medievale în slavonă, se dă apă la o moară aflată către marginea estică a continentului, care nu pierde nici un prilej să ne macine de 500 de ani încoace. E prea recentă perioada în care ni s-a arunca în faţă, pe toate canalele, imaginea unei istorii şi culturi româneşti crescute la umbra „protectoarei" influenţe slave, apoi a „marelui popor rus" – prea recentă pentru a fi uitată – şi sunt prea adânci rănile pentru a mai suporta astfel de insinuări josnice.

Cei care le propagă n-ar trebui să piardă totuşi din vedere amănuntul – esenţial – de care vorbeam la începutul articolului: că etichetele pe care scrie „Interzis" aflate încă pe mii de cărţi româneşti *nu mai au nici o putere* şi că, în pofida bine ticluitei confuzii generale şi a obrăzniciilor de tot soiul proferate pe seama istoriei şi culturii acestei ţări, tot mai mulţi dintre noi se dezmeticesc şi înţeleg ce au de făcut: *reviste noi, cărţi noi, chiar instituţii noi* în care să înceteze a mai funcţiona – şi a se dovedi valabile! – criterii, soluţii, scări de valoare luate de aiurea, indiferent dacă e vorba de Est ori de Vest. Căci avem toate acestea la noi acasă: a venit timpul să le punem în lucrare.

Sandra CRISTEA

Desenul de pe copertă reprezintă patena (discul aurit) mitropolitului PATERNUS DE TOMIS (a păstorit între anii 498–520). În centru se află **monograma lui Iisus Hristos** (un „X" – „H" în alfabetul grec – suprapus pe un „P"). (Ne folosim de acest prilej pentru a le reaminti unor cititori neîmpăcaţi una din semnificaţiile fundamentale ale semnului nostru)

Trei cărţi de excepţie

Fundaţia Culturală F.R.O.N.D.E. (Paris – Sebeş Alba) a reuşit să tipărească, într-o ţinută grafică excepţională, trei cărţi de certă importanţă pentru cultura românească post – decembristă. Primele două titluri *(„România şi Sfârşitul Europei. Amintiri din Ţara pierdută"* de Mihail Sturdza, ministrul de externe al României în perioada septembrie 1940 – ianuarie 1941; *„Publicaţiile scoase din circulaţie până la 1 iunie 1946")* inaugurează colecţia „Pagini interzise". Celebrul *„Curs de FILOSOFIA RELIGIEI"* – tipărit pentru prima oară – inaugurează colecţia „Texte Româneşti Fundamentale".

Animatorul acestui grup editorial, preocupat în cel mai înalt grad de promovarea românismului viu, activ, este dl. George Pişcoci – Dănescu un soi ciudat de răzvrătit al anilor '71 – '75.

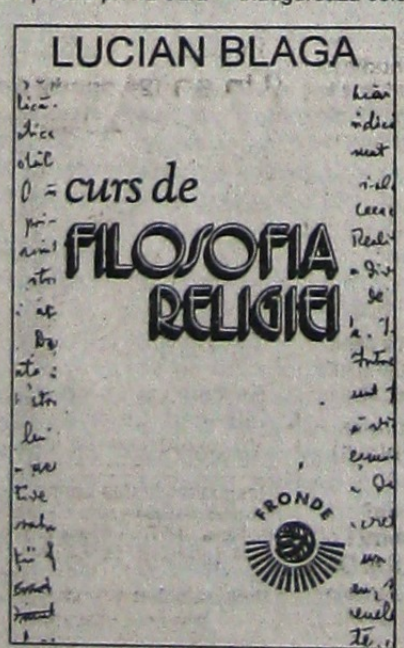

Am semnala mai întâi opul lui Mihail Sturdza care, în opinia noastră, se situează printre cele mai importante cărţi ale deşteptării naţionale. Stau alături de el cărţile lui Nicolae Baciu; de noi punem volumul lui Mihail Sturdza puţin deasupra. Nu din desconsiderarea acestora din urmă, ci pentru că Sturdza nu condamnă numai Occidentul (recte clasa politică anglo-americană profund vândută, definitiv vândută forţelor ocult). El condamnă, în primul rând şi pe bună dreptate, cu fapte şi documente demenţa clasă diriguitoare, românească care a condus România de la moartea lui Ion Brătianu până la ocupaţia sovietică din 23 August 1944. Sturdza deconspiră cititorului, cu acribie şi fără patimă, miturile false, anume create de o propagandă, făcută de prostituaţi, impuse conştiinţei româneşti atrofiată de loviturile extremism – internaţionalismul. (Titulescu întră în categoria acestor falsi-mituri).

Despre *„Cursul de FILOSOFIA RELIGIEI"* nu se cade să ne dăm cu presupusul în acest câteva rânduri puse la dispoziţie de revista „Mişcarea". Spaţiul nu ne permite. Îndrăzniţi şi citiţi.

Volumul *„Publicaţiile scoase din circulaţie..."* îl recomandăm în special tinerilor pentru a consulta cu atenţie şi a extrage titlurile cărţilor din care urmează să se instruiască pentru a înţelege lupta românismului de-a lungul timpului.

Deci, recomandăm tuturor celor interesaţi de românism şi românitate, acestea şi viitoarele cărţi ale Fundaţiei Culturale F.R.O.N.D.E.

George URSA

Conţinutul ideologic al doctrinei comuniste

REVELAŢIE ŞI UTOPIE

Dorinţa firească a oamenilor de a-şi apropia comportamentul de cel al zeilor, de a se identifica modului de alcătuire a lumii lor, poate constitui un posibil punct de plecare către utopie. Se ştie că societăţile tradiţionale reflectau organizarea cerească, după cum a demonstrat G. Dumezil studiind corespondenţa tripartită între structura societăţii la indo-europeni şi zeii venerap. (1)

Acest imbold firesc către lumea divină se transformă în utopie în momentul în care mesajului revelat i se pierde caracterul transcendent. Pierderea de sens înseamnă mai târziu şi o inversare de sens: înlocuirea tendinţei de asumare personală a lumii zeilor, cu dorinţa de a o transpune pe pământ aici şi acum, cu intenţia ca şi semenii să se bucure de minunata lume întrezărită.

Istoria nu duce lipsă de exemple. Cetatea soarelui visată de călugărul dominican Campanella aduce mult cu un Ierusalim ceresc, însă despuiat de dimensiunea transcendentă, iar ideea egalităţii oamenilor în faţa lui Dumnezeu, degenerează în credinţa existenţei unei egalităţi intrinseci, în fapt imposibile. „Iluminaţii din Bavaria", grup fondat în 1776, constituie un alt exemplu. Cuvântul „iluminat" sugerează primirea unei revelaţii, sau măcar impresia încredinţării ei. Ceea ce fac membrii cu ea, diferă substanţial, transpunerea acesteia în practică sub forma activismului socialist pierzând orice afinitate cu mesajul iniţial, dacă va fi fost vreunul. El poate proveni, de pildă, de la sesizarea minuţioasei organizări a cosmosului, a preciziei reglajelor cauză-efect, a echilibrului şi proporţiilor, a armoniei desăvârşite din natură. Există o măsură în toate, pare să ne vorbească ea, o raţiune, un logos, şi iată Zeiţa Raţiunii venind călare pe nourii Revoluţiei Franceze, instaurând ordinea procustiană, semănând „perfecţiune" prin cultivarea ştiinţelor pozitive, organizând corpusul social după principii carteziene etc.

O ilustrare mai specială o găsim în prima parte a „Scrisorii a treia" a lui Eminescu. Poetul surprinde cu acuitate mecanismul utopiei (în cazul de faţă, ideea imperială, care e tot o formă caducă de organizare statală), derivată din revelaţia personală a sultanului. Însuşi sultanul înţelege semnificaţia lui, iar Eminescu o comprimă în trei versuri admirabile: „Atunci el pricepe visul că-i trimis de la profet, / Că pe-o clipă se nălţase chiar în rai la Mahomet, / Că din dragostea-i lumească un imperiu se va naşte, ..."

Să mai adăugăm alte două exemple oferite de micul studiu al lui D. Gusti.(2)

„În anul 1842, dulgherul german Cristian Metz primeşte «inspiraţia divină» de a părăsi Germania şi a întemeia în America, statul Iowa, o societate comunistă numită Amana." În sfârşit, Platon, sub inspiraţia arhetipurilor sale, imaginează un fel de „comunism" cu justificare etică, şi încearcă să-l transpună în Syracusa lui Dionisou. Inutil a adăuga că ambele încercări se încheie cu un eşec.

D. Gusti, clasificând sistemele sociale viitoare confirmă limpede filiaţia utopiilor: „... ori societatea viitoare este derivată dintr-o necesitate raţională (utopică, i-am zice noi azi, mai adecvat – n.n.), conformă unei idei de ordine perfectă şi unui **plan izvorât prin intuiţia şi inspiraţia fericită a cuiva care pluteşte în văzduh, în afară de timp şi spaţiu** – atunci iau naştere sistemele sociale raţionaliste; ori societatea viitoare este clădită nu pe temelii luate din afară de realitatea socială, ci tocmai pe acele elemente pozitive istorice şi sociale care se află în sânul acestei realităţi, în cadrul unui spaţiu şi timp anumit, ... – în această categorie intră sistemele realiste." (subl. ns.) (3)

În mare, drumul de la revelaţie la utopie, şi de aici, la societatea totalitară, înregistrează următorii paşi:

1. Primirea (sau iluzia primirii) unei revelaţii;
2. Dorinţa de a o răspândi semenilor;
3. Chiar şi cu forţa.

Remarcăm sensul „vertical", de sus în jos, al primei etape şi cel „orizontal", propriu celorlalte două.

Putem distinge astfel mai uşor trăsătura utopică a unei comunităţi. De pildă, deosebirea dintre comunism şi o unitate economică de tipul devălmăşiei, rezidă în lipsa caracterului utopic al acesteia din urmă, datorită faptului că are la bază întrajutorarea economică (deci o idee „pământească", realizabilă) şi nu o „iluminare" ajunsă după un timp fanatism. În acest ultim caz, în loc ca fiecare individ să se împărtăşească dintr-o revelaţie comună, se împarte în bucăţi un adevăr relativ (pentru că e deformat prin impunere), care devine şi mai relativ prin provincializare, în urma propagării pe orizontală. Ceea ce gândea Nae Ionescu în privinţa raţionamentului logic (4), este valabil şi aici: cel ce a primit o revelaţie ar trebui doar să pună în aceeaşi poziţie semenul său. Atât. Să-l aduci „la verticala locului" care te-a inspirat. Transmiterea pe orizontală suferă datorită mijloacelor de exprimare şi a stilului cultural, iar încercarea de a impune cu forţa adevărul tău, striveşte revelaţia.

Pentru a nu crea confuzii cu privire la responsabilitatea generării şi răspândirii utopiei, trebuie să introducem cele două categorii de oameni de care uzează Nichifor Crainic în „Nostalgia Paradisului": omul contemplativ (sfânt, geniu etc.), condus de voinţa suprafirească, şi omul de acţiune, condus de voinţa comună.

Atâta vreme cât revelaţia este pe mâna contemplativilor, nu este nici un pericol ca aceştia să o confunde cu vreun loc oarecare de pe pământ, unde s-ar putea întemeia o societate conform viziunii. E clar că nu îşi are loc pe pământ, este utopică. Exemplificăm cu o mostră din gândirea Sf. Maxim Mărturisitorul: „Lucrurile sunt în afară de minte, iar reprezentările lor sunt aşezate înlăuntru; deci într-însa te foloseşte de aceste reprezentări bine sau rău; căci greşitei întrebuinţări a reprezentărilor, îi urmează reaua întrebuinţare a lucrurilor."(5)

Cum să producă utopie un astfel de cuget?

Dar preluată de oameni de acţiune, eventual printr-o categorie intermediară (filosofi, literaţi), revelaţia devine periculoasă, pentru că suportă cel puţin două categorii de deformări, arătate mai sus. Schematizând, am putea presupune că Tomaso Campanella reia viziunea Ierusalimului ceresc văzând în ea doar arhetipul unei societăţi perfecte, iar Marx, Lenin şi compania fac activism politic din ideologia derivată.

Tipul „intermediarului" ar putea fi ilustrat de scriitorul Etienne Cabet, care în romanul „Călătorie în Icaria" descrie un stat comunist perfect. Prototipul acestuia s-ar părea a fi "Utopia" lui Thomas Morus.

Observăm că, uneori, contemplativul (sau artistul) şi activistul se întâlnesc în aceeaşi persoană: Platon ca filozof (se cunoaşte încercarea lui practică), iar Cabet ca literat, fiindcă şi el a încercat să înfăptuiască, totodată, comunismul din romanul său, în America.(6)

Tot un proces de degradare suferă şi vechiul mit al Insulelor Fericiţilor (un tărâm transcendent unde cei ajunşi dobândesc nemurirea) în minţi care nu-i mai înţeleg adecvat mesajul, până cade în mâinile aventurierilor maritimi, care încep să caute în geografia concretă acele insule, rezultatul secundar fiind descoperirea Americii.(7) Şi ajunşi aici, dăm iarăşi peste caracteristica specifică utopiei de a deforma revelaţia în spaţiu şi timp.

Transferul în spaţiu ne oferă, pe lângă exemplul de mai sus, exportul de ideologie (de la modul de cucerire a spaţiului religios al celor două Americi – în Nord, puritanismul extatic, iar în Sud, catolicismul teocratic şi inchizitorial – la strategia răspândirii doctrinei marxiste în zilele noastre).

Iar transferul în timp, se efectuează fie asupra trecutului (prin impunerea, odată cu colonizarea societăţilor tradiţionale, a unei ideologii sau doar a unei „way of life"), fie asupra viitorului, prin permanenta raportare a utopiilor neîmplinite la un viitor ev „de aur". În practică, fenomenul are loc simultan, în timp şi spaţiu.

Am ajuns în final la o concluzie neaşteptată, derivată pe nesimţite din fluxul principal al ideilor, însă de mare interes pentru întregul dosar al comunismului. Să ne amintim, mai întâi (fapt arătat de M. Eliade), că gândirea modernă apuseană suferă de două mari „miopii": ignorarea filosofiei orientale şi a metafizicii societăţilor tradiţionale. Occidentalul modern este înclinat să raporteze totul la spaţiul şi la vremea în care trăieşte. În schimb, asupra acelor două segmente de spaţiu şi timp pe care nu le înţelege, îşi expediază utopiile.

Note:

1. În Mircea Eliade, *Istoria credinţelor şi ideilor religioase*, Ed. Ştiinţifică, Buc., 1991, vol. I par.63
2. Dimitrie Gusti, *Comunism, socialism, anarhism, sindicalism şi bolşevism*. Ed. Ştiinţifică, Buc. 1993, pp. 114, 143
3. D. Gusti, op. cit. p. 27
4. Nae Ionescu, *Curs de logică*, Ed. Humanitas, Buc. 1993, p. 211
5. Nichifor Crainic, *Nostalgia Paradisului*, Ed. Moldova, Iaşi, 1994, p. 222
6. D. Gusti op. cit., p. 39 şi 127
7. Mircea Eliade, *Yoga. Nemurire şi libertate*, Ed. Humanitas, Buc. 1993, p. 246

Cristian FLOREA

DESTUL...

Lumea prezentului la răscrucea Mileniului 2 şi 3 se frământă pe o seamă de tatonări ce apar diversificat: de la cuvântul scris în articole de ziar, la publicaţii de carte sau propagandă radio şi TV. Ca urmare, se formează curente de opinii social-politice de la moderat la extreme şi un exod de populaţie. Fenomen de totdeauna, acum este specific stării de fapt în care coloşii comunism-capitalism îşi sprijină vechile poziţii pe aparenţe novatoare; scopul – permanentizarea politicii proprii. Colosul comunist învins – pentru totdeauna – după păreri ce se desprind unanim, nu se lasă şi foloseşte ca poziţie de refugiu o faţetă naţionalist-şovină, împrumut hitlerist. Colosul capitalist nu se grăbeşte în acţiune şi duce lupta „în timp" pentru a desueta noua poziţie a adversarului căzut, conştient că nu are bază; este şubredă, cu caracter diversionist vremelnic şi, de aci, caducă. Ambii – la unison – nu au admis şi nu admit acea formă de naţionalism patriotic ivit între cele două războaie mondiale pe meleaguri româneşti, a cărui substanţă are la bază religia creştin-ortodoxă şi este departe prin ea însăşi de şovinismul rasial. Formă ce a avut neclintita combativitate împotriva comunismului şi hitlerismului, dovedită cu jertfe împotriva ambelor sisteme, România fiind singura ţară aflată pe această poziţie şi cu neamestec în capitalismul rămas unica putere mondială. Desfăşurarea tatonărilor găseşte capitalismul lipsit de criterii doctrinare în afară de cele economice cu care caută a influenţa politic starea evolutivă socialmente a omenirii. Forţa economică în posesia unei minorităţi demografice nu are criterii politice de a suplini o organizare socială cu substanţă satisfăcătoare pentru colectivitatea majoritară, trăitoare în lipsuri materiale şi spirituale. Si atunci, fenomenul în tatonare liberă cauzează framântările amintite.

Cele două faţete viabile ale societăţii umane, economicul şi politicul, nu se pot confunda sau suplini în viabilitate pe o faţetă predominantă a uneia dintre ele, ci numai în echilibru stabil. Este stadiul în care capitalismul dovedeşte oboseală, o uzură asemănătoare pildei ce urmează. Într-un stup de albine regina bătrână caută să ucidă fiinţa nouă, plăpândă, menită a-i lua locul, ce creşte cu şi în sprijinul colectivităţii... Astfel că cei doi coloşi – unul mort, celălalt îmbătrânit – se opun făgaşului firesc al viitorului care duce omenirea ireversibil către o structură universală de democraţie socială. Capitalul condus de inteligenţă, fluid necesar dezvoltării prin ştiinţă a competitivităţii, va trebui să abandoneze „tronul" care îl distanţează de semnificaţia şi justeţea existenţei sale, aceea de „funcţie socială". Context în care pe plan politic etniile au dreptul de a se conserva ca atare, fără opulenţa abuzivă din partea minorităţilor, iar cosmopolitismul să se claseze şi el pe propriul specific, dar fără măsuri de expansiune.

Malurile de curgere ale acestor succinte preconizări sunt în mână „sacră", iar jocul de interese produce între timp cutremurătoare jertfe umane pe poteca frământărilor în lupta cu zădărnicirea răului în calea binelui. Atât resturile comuniste cât şi capitalismul caută paleative diversioniste sau diplomatice de a abate ADEVĂRUL care vine din gândirea teoretizată cu bază creştin-ortodoxă. Împotrivirea condusă uneori prin condeie de joasă speţă aruncă noroi în ELITELE filosofice ale gândirii din România, cărora le denaturează – pentru necunoscători – corectitudinea şi naşterea din suferinţe, potrivit cu recentele dezvăluiri din mărturia filosofului Petre Tuţea şi a fostului rabin creştinat, Steinhardt. Acţiunea degradează pe aruncătorii şi susţinătorii lor aflaţi sub oblăduirea arginţilor pătaţi cu sângele celor pe care uneltele călăilor umbrei i-au dat „sacrificării", iar pe alţii exilului. Răspunsul fără polemici constă într-un singur cuvânt: DESTUL...

Prof. Ionel PROTOPOPESCU

Mulţumim

tuturor prietenilor noştri care au trimis donaţii pentru susţinerea revistei „Mişcarea". Sprijinul Dumneavoastră este esenţial pentru apariţia revistei.

Fiecare donator va primi în scris confirmare de primire din partea Direcţiei Administrativ-Economice a MPR.

Să sprijinim „Mişcarea"!

Revista "Mişcarea" poate fi sprijinită prin:
- *contractarea cât mai multor abonamente;*
- *donaţii de sume băneşti;*
- *donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;*
- *răspândirea şi difuzarea publicaţiei.*

Donaţiile în obiecte

constând în materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională se trimit prin colet poştal (sau prin intermediar) pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.

Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Prim redactor: George RONCEA

Adresa redacţiei:
Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti Cod 78.158
Tel.: 659.45.72. Fax: 312.41.15.

Relaţii cu publicul: miercuri şi vineri orele 16.00–20.00

Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor: Gabriela NIŢU

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)
pe numele:
„Mişcarea Pentru România"
Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)
Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

ABONAMENTE

Persoane domiciliate în România

Un an (24 apariţii ale revistei): 10.000 lei

6 luni (12 apariţii): 6.000 lei

Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de **50%**. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române
(Instituţii, organizaţii)

Un an: 25.000 lei

Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: **10.000 lei pe an.**

Abonamente pentru străinătate

Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată. Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentanţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Anul III Nr. 12 (33)
August 1994

Contribuții la înțelegerea Mișcării Pentru România

Sociologia „Mișcărilor Spirituale"
Mișcările spirituale: O realitate și un îndemn

1. Mișcări militante, mișcări anarhice, mișcări protestatare, mișcări spirituale

Grupul *mic* este forma tipică de asociere „naturală" a tineretului: Adulții nu se vor manifesta în același fel. Ei se vor întâlni între familii, dar niciodată nu vor mai repeta prospețimea grupurilor mici ale marilor elanuri de tinerețe. Ieșind din familie adultul trece singur în *instituțiile muncii* și ale datoriei. Dacă are tărie de caracter și vocație va alcătui aici puternice formațiuni de afirmare a profesiunilor. Dacă-i lipsește puterea vocației și a caracterului va forma găști și clici din materia cărora va țese mafii. El se va lăsa, de regulă, cucerit de ideea și formula marilor încrengături coraliere ale vieții colective, numite *birocrații*.

Tânărul, însă, va „ieși" din grupul mic împreună cu entuziaștii săi convivi, renunțând astfel la formula grupului izolat și restrâns doar pentru a se integra într-o *mișcare*. Mișcările spirituale, sociale, etc. de pretutindeni sunt formate mai ales din tineri. Mișcarea, deci, este nutrită de *mari elanuri*, de *puritâți* și *voințe* de *curăție colectivă* de *mari idei* și cruciale *idealuri*. Inerției adulte, energiilor adormite ale impersonalelor instituții, mișcările de tineri le vor contrapune alternativa elanului și a puității aspirațiilor.

Când tinerii cei mai nemulțumiți de ceea ce văd în jur nu se pot organiza în *cercuri de viață spirituală*, sunt pregătite condițiile manifestării „vieții de gang". Apar gangurile, viața de bandă, violențele, *dezlănțuirile* turbionare, etichetate de regulă cu eticheta improprie de „mișcări extremiste". Acestea nu sunt „mișcări" decât într-un sens cu totul și cu totul exagerat. Atmosfera lor este una *anarhică* și *nihilistă*. Din anarhie și nihilism, însă, nu se pot naște *mișcări*, ci numai *stări* de dezordine, violențe, etc. Ele se dezlănțuie și dispar în forme bruște. Nimic nu este mai opus organizărilor de grupuri mici, de cercuri spirituale, etc., decât aceste „mișcări anarhice".

Nimeni, astăzi, la noi, nu pare îndeajuns de sensibil la forma specifică de viață colectivă a tineretului: grupul mic. Partidele se grăbesc să înregimenteze tinerii în organizații subalterne, denumite *organizații de tineret*. Caracteristica lor este *militantismul* în slujba unei *idei politice:* ideea liberală, ideea țărănistă, ideea socialistă și, eventual, ideea social-democrată (deși, în opinia noastră, ea este tot una cu ideea socialistă). Secolul al XIX-lea a dezvoltat, în plus, ideea corporatistă, care a fost, într-un sens, deviată de obiectivele politice ale mișcării totalitare fasciste, așa cum, ideea socialistă a fost grav desfigurată de mișcarea totalitară comunistă.

Nu respingem, desigur, acest tip de grupare ce capătă forma *organizației militante*. Atragem atenția numai asupra faptului că ea nu este singura formă de organizare și, în orice caz, nu derivă din felul specific de a se manifesta al vârstei juvenile. *Organizația militantă* nu derivă din caracteristicile vârstei tinere ci din caracteristicile marilor *mișcări ideologice*, care absorb uneori, în mediul lor fierbinte, clase sociale întregi, ba chiar epoci istorice.

Prima jumătate a secolului al XIX-lea, bunăoară, este perioada *militantismului liberal*. Acum se afirmă „armata liberală" europeană. Un Byron este atins de flacăra acestei „epidemii" și intră în frontul de val al liberalismului care mătură Europa de la Atlantic spre Balcani. Valul liberalismului trece din Franța în Grecia și pe creasta lui zărim și chipul lui Byron.

Celălalt capăt de secol XIX ne dezvăluie deja profilul altui val de *mișcare militantă*, cea *socialistă*. Ea va străbate veacul XX nutrind cu energiile ei cea mai cumplită experiență totalitară din acest secol, experiența comunistă, ruso-kominternistă. Și exemplele ar putea continua.

Nici una dintre mișcările acestea nu se aseamănă cu mișcările spirituale de tineret care s-au declanșat cu o forță neobișnuită în secolul XX. Examinați, pentru ilustrare, mișcările hippy, mișcările studențești din '68, al căror val a influențat tineretul răsăritean împrumutându-i ceva din gustul dizidenței la establishment-ul comunist al acestei arii. Toate mișcările de tineret occidentale din a doua jumătate a secolului al XX-lea au fost *mișcări protestatare*. Adică, mișcări de ripostă și opunere față de *establishment*. Acesta a fost profilul lor și nu altul.

Cu adevărat o mișcare de tineret s-a iscat abia la sfârșitul deceniului 9, furnizând substanța marilor schimbări ale anului 1989. Orice s-ar spune, din „spectacolul" tragic și sublim totodată al acestor revoluții răsăritene nu va putea fi eliminată, decât cu prețul unei odioase falsificări, scena miilor de tineri bucureșteni care, fără nici un scenariu, au îngenunchiat spontan, în Piața Universității, rostind „Tatăl Nostru". De unde izvoráse acea energie curată care-i așeza cu fața către Iisus Hristos pe tinerii aceia, despre care s-a spus în tot Occidentul că sunt lipsiți de liberate interioară, că nu l-au cunoscut pe Dumnezeu, atât de masivă fusese apăsarea ateistă a comunismului kominternist?! Și cine va mai putea să ignore strigătul acela din străfunduri de libertate sufletească: „*Vom muri și vom fi liberi*" sau florile întinse soldaților?! Flori contra baionete! Acesta este profilul *spiritual* al mișcării tineretului român și probabil răsăritean. Tinerii României s-au ridicat împotriva comunismului cu credința în Iisus Hristos în inimi și cu imaginea lui Mihai Eminescu în suflet. Acela ce va voi să examineze atent aceste mișcări de tineret va observa că ele n-au izvorât din *militantism*. Ele sunt *mișcări spirituale*, pur și simplu. Au izvorât, adică, din nevoi sufletești adânci, pentru a restabili suveranitatea grav clătinată a legilor spiritului în viața unui popor și a unei epoci.

Ele se deosebesc radical de *mișcările protestatare* de tip occidental, printr-un profil spiritual ferm trasat. Participanții nu vor să *protesteze*, ei vor să *edifice* o altă lume. Toate mișcările rock, de pildă, intră tot în categoria mișcărilor protestatare, nu în a ceea a mișcărilor spirituale. Unele doar protestează la establishment, celelalte edifică o lume.

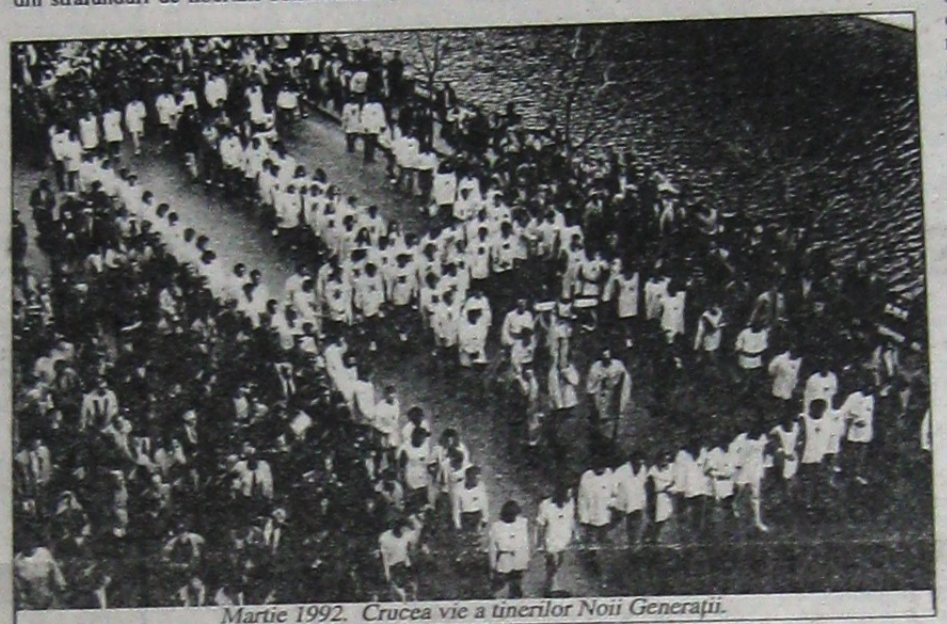

Martie 1992. Crucea vie a tinerilor Noii Generații.

2. Grupul mic, cercul spiritual, clubul, rețeaua

Cadrele primare de manifestare ale mișcărilor spirituale sunt *grupul mic* și cercul spiritual. Tiparul lor de organizare este *rețeaua*. Forma lor *deplină* de afirmare este *mișcarea spirituală*.

Care sunt particularitățile grupurilor de tineri?

Vom observa, mai întâi, că aceste grupări sunt alcătuite, în esența lor, exclusiv din *covârstnici*. Nu vom întâlni grupuri de tineri cu lideri adulți. Aceasta este o realitate care ține de specificul altor situații, cum ar fi aceea care adună laolaltă un *magistru* cu *discipolii* săi. De aceea, a doua caracteristică a grupului tânăr constă în absența unui *lider* formal.

Grupul tânăr admite cel mult afirmarea unor lideri strict *informali*, recunoscuți ca atare de către *toți* ceilalți. Aceștia, însă, nu sunt lideri *instrumentali*, ci lideri *expresivi* având deci calitatea de a exprima cel mai deplin (mai dezvoltat) virtualitățile grupului, aspirațiile lui, orientările sale etc. De aceea lideritatea nu poate fi, în acest caz, decât spontan consensuală (bazată nu pe regula majorității, ci pe aceea a consensului spontan). Liderul este purtătorul „charismei" grupului, a identității lui inconfundabile.

Dacă grupul trece de un anume prag al durabilității sale în timp, va încerca să-și afirme identitatea, scop în care își va cristaliza un domeniu de frământări și preocupări comune, un „folclor" comun, o „emblemă", care poate deveni, cu timpul, însignă a grupului, etc. Grupul își poate căuta și un *„nume"*. Asistăm, iată, la transformarea grupului tânăr în *„cerc de viață spirituală"*. Domeniul comun, capătă, în acest caz, înțelesul unui *cadru de identificare*. Acesta este legitimația lor.

Domeniul preocupărilor comune poate fi o activitate (cum ar fi, bunăoară, un sport, ori un hobby), un ansamblu de *frământări* (în jurul unor chestiuni: literare, științifice, religioase, metafizice) și, la limită, o *cauză* comună, prin care este deja pusă condiția subiectivă pentru apariția unui *grup militant*, ori chiar a unui *grup conspirativ*. Acestea deja nu mai țin de specificul mișcărilor pur spirituale și trec, așa cum am precizat, în categoria mișcărilor militante. În acest stadiu, al constituirii unui domeniu de preocupări comune, putem spune că *grupul* a căpătat caracteristicile „cercului". Într-o formă, încă mai avansată, cercul se poate permanentiza, devine conștient de *„marginile"* sale și, deci, de caracteristicile sale distinctive, își caută, de regulă, un *sediu* (un „loc") pentru întâlniri și astfel își permanentizează contactele. Când grupul are un domeniu de preocupări comune și o permanență a contactelor a îmbrăcat forma *clubului*.

Grupul mic, *cercul* și *clubul* definesc, iată, formele de manifestare ale mișcărilor spirituale. Când aceste cercuri sunt destul de puternice ele trec într-o *fază nouă* de afirmare, integrându-se și formând *rețele*.

Aceleași cercuri pot atinge un *nivel de afirmare spirituală* destul de intensă și un formidabil nivel de expansiune materializat în *rețele* vaste. Într-un asemenea moment este întrunită condiția apariției unei *mișcări spirituale*. Aceasta poate îmbrăca forme diverse, și exprimări publice foarte active, dinamice, chiar „revoluționare". Uneori ea poate oferi suport pentru creație unui *partid politic*, care să-și propună afirmarea, sub formele luptei politice, a ideilor și a programelor mișcării. Ne grăbim să observăm că acest fenomen al mișcărilor de toate tipurile este extrem de intens în SUA și reprezintă cel mai fructuos complement al democrației partidelor electorale în raport cu scopurile și necesitățile societății americane. Din aceeași realitate s-a ivit *mișcarea new-age-istă*, care n-a fost inițial decât o pură mișcare spirituală, dar a preluat treptat forma mișcărilor *militante* și *conspirative* (fără a o pierde neapărat pe cea spirituală).

Forma, istoricește determinată, pe care au căpătat-o mișcările spirituale în România interbelică a fost aceea a celebrelor *grupări culturale* create pe temelia întâlnirilor unor convivi („Sămănătorul", „Zburătorul", „Gândirismul" etc, etc.), dar și în jurul unor personalități creatoare de școli culturale (școlile sociologice de la București, Cluj, Cernăuți etc.) ori, pur și simplu, constituite de studenți (grupurile formate de Mircea Vulcănescu, Noica, Eliade etc.).

O formă specială care s-a afirmat în intersecția dintre *mișcare spirituală*, *militantă* (mesianică) și *partidul politic* a fost *Mișcarea Legionară*. Ea s-a afirmat pe structura *grupurilor mici* („cuiburile"), al *„cercurilor spirituale"* (cele „universitare", în special) și al *cluburilor*, pentru a atinge stadiul rețelei și a dezvolta propriile formule politice (Totul pentru Țară", „Garda de Fier", etc.). Tragedia acestei mișcări a provenit din eroarea de a nu fi lăsat înregimentată, până la absorbirea ei, *cadrele* exclusive ale unei *organizații* de partid care a preluat, mai ales după 1938, expresiile și funcțiile unei organizații paramilitare. În acest moment șansele mișcării au fost, practic, periclitate și mizele ei au fost risipite.

3. Noua Generație. Mișcarea Pentru România

Să reținem că, astăzi, mișcările spirituale (de tineret, mai ales) reprezintă caracteristica *dominantă* a sfârșitului de secol. Tinerețea român, care beneficiază de tradiția mișcărilor spirituale interbelice, nu putea să rateze ocazia epocii, șansa acestui sfârșit de mileniu. Astfel dintre tinerii care au înțeles rapid și destul de eficient semnele epocii, s-au adunat într-o mănunchi și au format nucleul *Mișcării Pentru România*. În zilele acelea fierbinți și unificatoare ale redeșteptării noastre obștești Marian Munteanu a reușit să dea expresie într-o formă ceva mai deplină și destul de bine individualizată orientării celei noi a generației sale, acelor semne care conferă identitate unui grup și unei generații. *Mișcarea Pentru România* s-a născut, așadar, ca o mișcare *spirituală*. În această calitate și numai spre a sluji idealurile unei mișcări de generație nicidecum interesele unui partid, s-a luat decizia participării la alegerile din 1992. Existența acestei *Mișcări*, ca și a miilor de grupuri mici și de „cercuri" risipite pe toată cuprinderea țării, constituie un argument de Insurecția *național-democrată* și *creștină* din Decembrie 1989 poartă marca unei Generații, a unui elan spiritual inconfundabil și a unei inalterabile purități. Îndemnul nostru către tineri de a-și preschimba viața de simplu *grupuri* în *cercuri de afirmare spirituală* a generației lor izvorăște dintr-o relativă înțelegere imperativelor momentului și dintr-o înțelegere smerită a nevoilor unei țări. Noi credem că nu există salvare pentru o țară decât pe calea spiritului, prin organizarea energiilor *spirituale*. *Cercurile*, *cluburile* și *mișcarea spirituală* alcătuiesc, împreună, alternativa la dezagregarea și risipirea tinerei generații și a Țării însăși.

Organizându-se pe sine, Noua Generație va învăța să organizeze România și va dobândi putere s-o ferească mâine de primejdii fatale.

Mișcarea Pentru România are caracteristicile mișcării pentru afirmarea spirituală a tinerei generații, ea e o cale sigură pentru apărarea țării de nenorocirea dezagregării și pentru înălțarea noastră a tuturor. Caracteristica ei cea dintâi este „arderea etapelor". Acest lucru a fost totodată un bine și un rău. Mănunchiul de tineri care au inițiat Mișcarea au parcurs, într-o singură etapă trei stadii: pe cel de grup, pe acela de cerc spiritual și pe cel de club, instituindu-se ca mișcare de afirmare spirituală a Tinerei Generații. Procedând astfel și-au creat un oarecare decalaj față de mulți tineri care au rămas în stadiul de afirmare naturală a grupurilor mici, reușind, pe alocuri să se constituie în „cercuri de viață spirituală". Așa se face că MPR lasă uneori impresia unei „mișcări la vârf", lipsită de o rețea în teritoriu și în spațiul de manifestare a tinerei generații.

Cu toate aceste neajunsuri, Mișcarea a stârnit o reacție deosebit de virulentă din partea *Puterii* și deopotrivă din partea *Opoziției*. Pentru prima dată – și deocamdată numai cu acest prilej – s-a putut consemna un acord spontan între Putere și Opoziție, între vechii Kominterniști și Occidentaliști, în a caracteriza Mișcarea Pentru România, drept mișcare „extremistă". De ce? Răspunsul la această întrebare și altele într-un număr viitor.

Prof. univ. Ilie BĂDESCU